

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Suster

genaamd
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 712

DE ZWARTE DANSERES.

20 cent

Pas op, je weet dat er niet met me te spotten valt.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM
Exploitant voor België H. JANSSENS, Hoveniersstraat 8, LEDEBERG-GENT

NIEUWE SERIE

De Zwarte Danseres

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

Een avonturier verveelt zich.

— Zullen wij afspreken, Edward, dat wij morgen naar de tentoonstelling van Moderne Fransche schilderijen gaan?

Uit den schemerachigen hoek, waar men weinig anders kon onderscheiden dan de vage omtrekken van een leunstoel, waaruit een paar knieën opstaken, en het spookachtige wit van een hand, die een sigaret vasthield, klonk een soort van onduidelijk geknor, dat evengoed voor een toestemming als voor een weigering kon gelden.

— Je hebt toch wel verstaan wat ik vroeg? drong Charles Brand aan, terwijl hij opstond en een paar passen deed in de richting van den in half duister gehulden hoek.

— Jawel, ik geloof dat ik je vraag verstaan heb, en, wat nog beter is, de beteekenis ervan.

Je noodigt mij immers uit, je te vergezellen naar een tentoonstelling van Duitsche moderneren?

— Neen pardon, van Fransche!

— O, dat maakt geen verschil uit! Je wilt me toch niet wijsmaken, dat een jongedame, opgetrokken van kachelblik en restantjes van een kamerschuijer, als die door een Franschman is „gecreëerd” zooals dit geloof ik heet, in een of ander opzicht afwijkt van een dergelijke blikken dame, die door een Samoyeed of een Hindoe is vervaardigd? Het is alles precies hetzelfde, ik heb genoeg van deze kinderachtige grappen, die zelfs in dezen decadenten tijd langzamerhand onduldbaar worden. Blik is een uitnemend, nuttig metaal — om er kachelpijpen van te maken en haardplaten, maar niet om er mee voor te stellen wat van de schepping

af het sieraad daarvan heeft geheeten.

— Raffles, je bent weer onuitstaanbaar! zeide Brand, half boos, half geamuseerd.

— Heb ik dan ooit iets anders beweerd, Brand?

— Neen, dat niet! Ik stem toe, dat je altijd consequent bent gebleven, in je afkeuring! Maar je hebt het nog nooit gezegd op zoo'n toon van minachting, en, ja, van wat eigenlijk — van haat zou ik bijna zeggen!

— Ik haat die dingen ook, Brand! riep Raffles, met een voor hem ongewone heftigheid. Ik haat alles wat het beter wil weten dan de natuur zelve, die de kern is van alles wat leeft! Maar hier begint men ons voor te zetten wat de kern is van alles wat denkt! Kan men het vrouwelijk schoon benaderen met een stuk driehoekig uitgeknipt blik? Met een kubus? Vraag Sarah eens om binnen te komen, Brand, onze brave, zwarte kokkin, en wijs mij dan aan haar een kubus, als ik je verzoeken mag!

— Ik geloof niet dat ik daartoe in staat zou zijn! riep Brand uit, nu luid lachend.

— Dat meende ik ook! hernam Raffles sarcastisch. Het is om genoeg te krijgen van het leven! Brand, ik zag een week geleden een schilderij, voorstellende een dame in een geelzijden avondtoilet! Wat had de looze schilder gedaan, waarschijnlijk om zich tijd te besparen? Misschien ook omdat hij machteloos was? Wel, hij had uit het verstellmandje van zijn vrouw of dochter een lapje gele zijde gestolen, en dit uitgeknipt in den vorm van een avondjapon! En toch, en toch vechten deze heeren tegen de opvatting, dat men de natuur moet napaen? Werd ze ooit zoo trouw nageaapt als niet dat lapje gele zij? Een dag daarvoor zag ik, op een tentoonstelling van Onafhankelijken op een soort van voetstuk een vreemdsoortig gestel, waarvan ik aanvankelijk den aard niet kon begrijpen. Op een paar meters afstand geleek het op een in elkaar gevallen bouwwerk door een kleinen jongen opgetrokken met behulp van zijn bouwstenen. Naderbij komend bemerkte ik dat het ding bestond uit garenklosjes, leeg wel te verstaan, en lucifersdoosjes, door middel van een soort lijm aan elkaar gehouden. Het onderschrift luidde, en de catalogus bevestigde het onomstootelijk: „Amor en Psyche”. En geen bliksemstraal trof dat gebouw, met zulk een inhoud, geen toornige God achtte het de moeite waard, zijn donder te slingeren naar deze afzietelikheden. Daarentegen kwam de maker van dat fraais een kwartier later in zijn prachtige limousine voorrijden — en ik had moeite mijn handen thuis te houden.

En nu kan je wel voor je zelf uitmaken, amice, welke beteekenis je moet hechten aan het geknor, dat ik zooveen als antwoord op je vraag deed hooren. Neen, geen moderne tentoonstellingen meer voor mij, geen standbeelden uit broeksknoopen, geen schilderijen uit poetslappen! Een vrouw is voor mij nog altijd een vrouw, en geen driehoek of trapezium.

Brand liet een zucht hooren, trok zich naar zijn eigen hoek terug, tien minuten bleef het stil, het ritselen van een krant klonk, die Brand was gaan lezen bij het licht van een schemerlamp, en toen ineens weer zijn jonge stem:

— Morgenmiddag zingt Jabanez in de King Albert Hall!

— Dat is heel onverstandig van haar, want zij heeft geen stem meer! zeide Raffles kortaf.

— Nu, jong is zij zeker niet meer, maar...

— Brand, dat doet er niet toe! Ik heb zangers gekend en zelfs zangeressen, die op hun zestigste jaar nog voortreffelijk zongen! Jabanez is vijftig, en zij zingt als een verkouden kraai. In mijn oogen — of liever in mijn ooren heeft zij trouwens nooit anders gedaan. Zij is een modezangeres, en zij heeft de gave, een hooge noot zeventien seconden langer aan te houden dan ieder ander het kan, zelfs een lange afstandlooper. Dat is haar succes geweest, maar zij raakt nu een beetje buiten adem. Voor mij geen Jabanez, Brand!

— Alles voorspelt morgen een mooien dag, Edward — willen wij gaan roeien op de Theems?

— Neen, het is nog te vroeg in het jaar. Er hangt damp, en je krijgt er rheumatiek van.

— Willen wij eens naar Reading gaan, en naar je nieuwe renpaard omzien?

— Dat nieuwe renpaard is heel goed toevertrouwd aan de zorg van mijn trainer.

— Maar zou je niet eens persoonlijk gaan zien, hoe het opschiet met de restauratie van dat aardige oude kasteeltje, dat je verleden maand hebt gekocht?

— Waarom zou ik mij vermoeien, als ik het volste vertrouwen stel in den aannemer?

— Stil — nu heb ik werkelijk een voortreffelijk plan! Wij gaan een bezoek brengen bij die allerliefste Lady Vancouver, die ons verleden week zoo hartelijk heeft uitgenoodigd.

— De allerliefste Lady Vancouver heeft griep, Brand, zooals ik gisteren in de krant las, en dat is heel besmettelijk.

Er klonk weer een diepe zucht, Brand liet zich languit in zijn stoel neerglijden, de krant ontzong aan zijn vingers, en hij steunde, de oogen ten hemel gericht:

— Ik roep den hemel tot getuige, dat ik nu niets meer weet! Ik heb gedaan wat ik kon — en moge de duivel jou halen, je luiheid en je verschrikkelijke stemming van de laatste dagen. Je gevoelt je toch niet ziek, Edward?

— Neen — tenminste niet lichamelijk.

— Is er iets dat je hindert?

— Ik hinder mezelf!

— Je hebt toch geen tegenslag gehad, die je voor mij verborgen houdt?

— Je weet heel goed, Brand, dat er op deze wereld maar heel weinig zaken zijn, die ik voor jou verborgen houd!

— Dan geef ik het op, en ik zal rustig moeten afwachten, tot je weer bent teruggekeerd in een staat, die het mogelijk maakt, met je om te gaan.

— Wacht daar niet op, mijn waarde! zei Raffles melancholiek. De heele zaak is, dat ik mij verveel! Het schijnt een telkens terugkeerende periode te worden, en ik kan er mij niet tegen verzetten. Vroeger was het zien van een brandkast achter een groote etalageruit menigmaal al voldoende, om een gedrukte stemming als bij tooverslag te doen verdwijnen — tegenwoordig kan dikwijls zelfs een ingewikkeld, glanzend opgepoetst Yaleslot mij niet tot geestdrift stemmen. Het is diep, diep treurig! Waar dat heen moet — ik durf er niet aan denken! Een week geleden werd er een schatrijke schelm op de Windsor Club voorgesteld — de man loopt nog altijd als een pauw rond, alsof er geen vuiltje aan de lucht is en alsof hij door zijn boevenstreken niet honderdmaal had verdiend, dat ik hem eens duchtig aderliet. De leeuw raakt zijn tanden kwijt — de koning der woestijn wordt jichtig. Mijn hemel, Brand, zou het noodlottig tijdstip al zijn aangebroken?

— Praatjes! antwoordde Brand kortaf. Je hebt die hypochondrische buien gehad zoolang ik je ken! Je hadt er zelfs een, als je je dat maar belieft te herinneren, toen je op zulk een tragische wijze met mij kennis maakte. Je bent nog altijd kerngezond, en je goedgeoefend lichaam stelt je nog altijd in staat tot de grootste vermoeienissen en de grootste krachtsinspanningen.

— Dat is mogelijk — en daarbij is de maatschappij geen haar veranderd! zeide Raffles bitter.

— Zie je wel, ik wist wel dat dit het was! riep Brand levendig uit, en hij sprong uit zijn stoel op, en kwam naast dien van Raffles staan, om zijn hand op den schouder van zijn trouwsten vriend te leggen. Dat denkbeeld ligt meestal op den bodem van al je droefgeestige stem-

mingen — het denkbeeld dat er nog niets veranderd is, dat de mensch nog altijd hetzelfde egoïstische, in de eerste plaats op zijn eigen voordeel bedachte schepsel is gebleven, — en dat de millioenen, die je aan armen en ongelukkigen hebt geschonken, evenzooveel druppels zijn op een ontzaglijken, gloeienden steen! De steen van alle onrecht, onderdrukking, zelfzucht, armoede en ziekte, die nog altijd den grondslag uitmaakt van ons maatschappelijk bestel. Eens zal dat alles stellig anders worden, Edward — maar wij zullen het helaas niet beleven!

— En wat zou ik daartoe hebben bijgedragen Brand? vroeg Raffles op doffen toon, en nu was zijn hoofd op de borst gezonken, en hij staarde schijnbaar gedachtenloos voor zich uit.

— Veel meer, veel meer dan ooit iemand zal weten! riep Brand uit, met trillende stem. Honderden, neen duizenden heb je gelukkig gemaakt! Moet ik de namen noemen van de tallozen, die jij in staat heb gesteld om te studeeren, en die zich nu een naam verworven hebben, die klinkt tot in alle uithoeken van de wereld? Moet ik de ontelbare gevallen opsommen, waarin je bent opgetreden als Voorzienigheid, waarbij je schandelijk onrecht hebt hersteld, heel dikwijls met gevaar voor je eigen leven, en zonder te letten op vermoeienis, ontbering en geldverlies? Zeg mij niet dat het laatste je niet kon deren, omdat je op zulk een gemakkelijke wijze opnieuw aan geld kon komen! Ik weet immers wat men van die gemakkelijkerheid te denken heeft! Je geheele aard heeft je steeds gedreven tot dit leven van opoffering, ontzettende vermoeienissen en liefde voor alles wat zwak is, wat onderdrukt wordt. En dus heb je wel degelijk bijgedragen tot wat zal komen — al was het dan maar door het voorbeeld, dat je gaf!

— Een zeer fraai voorbeeld, riep Raffles spottend uit, terwijl hij opsprong en het is maar goed, Brand, dat het maar heel weinig wordt nagevolgd! En geef mij nu je krant maar eens, dan zal ik eens zien of ik zelf niets aangenamers kan bedenken voor morgen, dan alles wat je mij zoeven aan de hand hebt gedaan!

Hij had zich reeds gebukt om het blad op te rapen, stond een oogenblik te lezen bij de schemerlamp, toen scheen iets zijn aandacht te trekken en hij keerde met het blad terug naar zijn eigen stoel, knipte ook daar een lamp aan, en begon te lezen, na een nieuwe sigaret te hebben opgestoken.

Het gesprek had plaatsgehad in de groote bibliotheekkamer van Raffles' Londensch huis in

de Cromwell Street, en Brand behoefde slechts een hand uit te steken om uit een der reusachtige boekenkasten, waarvan de deur openstond, een boekwerk te nemen.

Geruimen tijd bleef het nu stil in het vertrek, waar de beide mannen zich bij voorkeur ophielden, als zij des avonds niet uitgingen.

Brand las alleen maar weinige regels, tenminste met aandacht, want zijn gedachten waren bij Raffles. Hij begreep al sedert een paar dagen, dat er weder een van die periodes was ingetreden, die hij zoozeer duchtte, en gedurende welke Raffles bijna niet te bewegen was, om iets te ondernemen, ja zelfs om zich te bewegen.

Hij kon dan heele dagen binnenshuis doorbrengen, sprak zeer weinig, speelde uren achtereen op zijn kostbare Stradivarius, of zat in diepe gedachten verzonken bij een der ramen die op den tuin uitzagen, of wel hij rangschikte zijn oude boeken, en las in de werken van Plato, Socrates, en andere Grieksche wijsgeeren. Dan weer reed hij plotseling alleen uit, op zijn Arabischen schimmel, bleef bijna den geheelen dag weg, en keerde even zwijgend en in zichzelf gekeerd terug als hij gegaan was.

Het was veel erger dan verveling — het was een diepe, invretende melancholie, die voor niets scheen te wijken, en die Brand tenslotte met wanhoop vervulde — totdat zij plotseling, soms door een onbeteekenende aanleiding, weer verdween en gevolgd werd door een langdurig tijdperk van bijna koortsachtige energie.

Hoe lang dit nu weer zou duren — Brand had er niet het flauwste begrip van.

Somtijds hielden die buien slechts een dag aan — maar ook wel eens drie weken!

En er was niets tegen te doen, volstrekt niets! Het beste was, Raffles gedurende dien tijd aan zijn eigen lot over te laten — „in zijn eigen sop te laten gaarkoken” zooals de volksmond dat zoo kernachtig uitdrukt.

Hij had het boek op zijn knieën laten rusten en staarde voor zich uit, zonder iets te zien, terwijl de ontelbare avonturen, welke hij met Raffles beleefd had als in een bonte beeldenrij snel aan zijn blikken voorbijtrokken, toen een zacht geknor zijn aandacht trok — maar het kwam hem voor dat het nu anders klonk dan zooeven, toen hij die vraag gesteld had betreffende de schilderijtentoonstelling.

— Zei je iets? vroeg hij, het hoofd naar den anderen stoel wendend, waar niets te zien viel dan het onderstuk van een paar beenen en een hoog opgeheven krant.

— Nee, ik geloof niet dat ik iets zeide, Brand.

Het was meer een soort geknor van instemming, geloof ik. De Times vindt dien krankzinnigen wedloop in Zuid Afrika, nota bene van Overheidswege georganiseerd, en waarvan het einddoel is de pas ontdekte diamantvelden, een menschonteerende instelling. Nu, zoo streng denk ik er niet over, maar ik moet erkennen, dat het een vreemde instelling is, dat er zelfs dooden bij vallen, want over een afstand van vele tientallen mijlen moeten de gegadigden naar een claim in de brandende Afrikaansche zon op weg trekken, dikwijls door de barre Karoo, menigmaal alleen met een revolver gewapend, volstrekt niet op de hoogte van alle gevaren die hun bedreigen, en met het vage besef, dat daar aan het einde van hun lange lijdensweg ergens een streek moet zijn, waar men diamanten in den bodem gevonden heeft. Natuurlijk moet er voor de deelneming aan zoo'n wedstrijd worden betaald, en daarbij komt dan nog de aankoop van de claim. Het is een zeer oud gebruik, dat daarginds nog altijd gehandhaafd schijnt te worden!

— En daarom knorde je dus?

— Ja, het moest een afkeurend geluid verbeelden. Maar ik lees nog meer in dit lange artikel, dat uit Johannesburg aan de Times wordt gezonden, of liever geseind, ten bewijze dat men het onderwerp belangrijk genoeg acht. Over vijf dagen heeft te Johannesburg een bijeenkomst plaats van een aantal eigenaars van diamantvelden, handelaars in ruw diamant, en een paar van de meest vooraanstaande juweliers uit Regent Street en de Rue de la Paix! Het schijnt een soort van congres te worden, wat wel vijf of zes dagen zal duren.

— Daar meen ik iets van te hebben gelezen! hernam Brand. Wat is ook weer het onderwerp?

— O, er zijn er verscheidene, maar het voornaamste schijnt te zijn, juist verandering te brengen in de tot op heden gevolgde methodes om de claims onder de gegadigden te verdeelen. Een nieuwe wijze van exploitatie zal ter sprake worden gebracht en als ik het wel begriip, dan willen de heeren een soort van trust vormen, om alle mijnvelden in een kring van een paar honderd mijlen rondom Johannesburg in hun bezit te brengen. Wist je dat Johannesburg een echte groote stad wordt?

— Ja, het neemt Europeesche allures aan!

— En dat wil iets zeggen in een tropische stad! hernam Raffles. Ik lees hier bijvoorbeeld dat de „Zwarte Danseres” zal optreden tijdens een feestdiner. Weet jij wie ze is?

— Neen Edward, en niemand weet het! Een tamelijk geheimzinnig personage naar het

schijnt, dat reeds te Weenen, Cairo, Petersburg en Parijs is opgetreden, om van Chicago nog maar te zwijgen, en dan nooit anders dan in een zwart zijden costuum, een tikje Spaansch en een zwart zijden masker voor het gelaat. Dus die zou ook te Johannesburg dansen? Als daar dan maar niet gebeurt wat er in veel groote steden geschied moet zijn onmiddellijk na haar optreden — namelijk dat er bij schatrijke juweliers of makelaars in diamanten werd ingebroken!

— O, dat kunnen wij zelf wel beantwoorden, Brand, antwoordde Raffles laconiek, want ik heb voor morgen plotseling een heel goed plannetje bedacht, waarvan ik me veel voorstel. Als je er niets op tegen hebt, zullen wij met de vliegmaschine naar Johannesburg reizen, en eens zien of Zuid Afrika mij niet de verstrooiing kan bieden, waarnaar ik te Londen sedert eenige dagen vruchteloos verlang!

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar.

De DUBEC No. 3 zijn met Goudmondstuk.

HOOFDSTUK II.

Luchtreis en aankomst.

De tijd en de ondervinding hadden Brand nu wel geleerd, dat het volkomen nutteloos was, tegen dergelijke reisplannen in verzet te komen. Raffles was in deze zaken buitengewoon koppig en daar hij gewend was aan zijn impulsies ook onmiddellijk gehoor te geven, zoo zou hij nog liever alleen gaan, dan zijn plan prijsgeven.

Overigens — het moet erkend worden, dat Brand ditmaal aan tegenspraak niet dacht.

Met Raffles had hij schier de geheele wereld rondgereisd, hij was herhaaldelijk met hem naar Amerika getrokken, aanvankelijk per mailboot, daarna met de duikboot van Raffles, hetgeen de reis met twee dagen bekorte, en ten-

slotte met de vliegmaschine, de wonderbaarlijke Typhoon — toen had de overtocht van Londen naar New York nauwelijks negen uren geduurd! Hij kende Engelsch Indië uitmuntend, evengoed als hij Australië kende, vele eilanden in de Stille Zuidzee waren door de beide vrienden bezocht, Nederland had geen geheimen voor hen, evenmin als eenig ander land van Europa, en ook hadden de beide mannen talloze avonturen beleefd in het Noorden van Afrika. Maar het zuiden daarentegen, alles wat zich bevindt ten zuiden van de lijn Tomboektoe—Mozambique — dat was voor Brand tot op heden „terra incognita”, onbekend land voor hem gebleven. En menigmaal had hij er naar verlangd, althans een deel te leeren kennen van dat onmetelijke gebied, er te jagen op leeuwen en olifanten, te zwerven door de eindeloze prairie.

Hij zou de Tafelberg zien, de slagvelden, waarop eertijds een handjevol dappere boeren zich met halsstarrigen moed en onwankelbare vaderlandsliefde zich geruimen tijd met succes verdedigd had tegen een overstelpende overmacht van met de modernste wapens uitgeruste Engelsche troepen — totdat Opperbevelhebber Kitchner dat afschuwelijke, eindelijk het verzet brekende middel had toegepast, hetwelk geheel werd: „Concentratie kampen”.

En bij deze gelegenheid maakte hij dan ook geen tegenwerping, maar hielp integendeel aanstonds uit alle macht mede, teneinde het plan te doen gelukken, dat voor Raffles heel wat minder eenvoudig was dan voor den gemiddelden reiziger, die eenvoudig een passagebiljet zou hebben gekocht bij een van de agentschappen van de Red Star Line, en op een goeden dag aan boord zou zijn gestapt van het schip, dat hem in veertien dagen van Londen naar Kaapstad zou hebben gebracht.

Raffles echter, die nu eenmaal haast had, bezat een heel wat vlugger vervoermiddel in zijn Typhoon, want hij zou nauwelijks twee dagen noodig hebben om hem, dwars over het westelijk deel van Europa, over de Middellandsche Zee en over Afrika van noord tot zuid, naar Johannesburg te brengen.

Voor Raffles bestonden er inderdaad geen afstanden meer, en hij wist, dat binnen afzienbaren tijd de uitvinders dezelfde ontdekking zouden hebben gedaan als hijzelf, en de benzinemotoren vervangen zouden hebben door machines, die, evenals de zijne, zouden loopen op sterk gecompriëerd lichtgas, hetwelk in stalen cilindern, in lengte afwisselend van een of drie meters kon worden medegevoerd.

Snelheden van 380 K.M. per uur, waren zeker voor de benzinemonsters der lucht geen onbereikbare idealen meer — maar — nog nimmer had men deze ongehoorde vaart langer kunnen volhouden dan over een afstand van slechts weinige kilometers. Nog nimmer had een vliegmaschine, voorzien van een benzinemotor, inderdaad een uur achtereen gevlogen met een snelheid van 380 K.M. Het zou eenvoudig onmogelijk geweest zijn, daarvoor voldoende benzine mede te nemen, want het gewicht van die vloeistof zou onvermijdelijk aanstonds weder hebben geleid tot een sterke afneming van de snelheid. De machines waarmede dergelijke records worden verbeterd, waren weinig meer dan — een of meer motoren en een of meer schroeven! De rest maakte men zoo licht mogelijk, en men liet alles wat maar even kon gemist worden weg, uitsluitend met het doel, over een zeer korten afstand de hoogstmogelijke snelheid te ontwikkelen.

Hoe geheel anders stond het met de wonderlijke vliegmaschine van John Raffles!

Niet alleen kon de Typhoon thans, nadat de nieuwste verbeteringen waren aangebracht, heel gemakkelijk de bijna ongelooflijke snelheid van 600 K.M. ontwikkelen — zij kon die snelheid ook uren en uren achtereen, ja zelfs verscheidene dagen volhouden, en de eenige grens die gesteld werd — dat was de grens van het menschelijk uithoudingsvermogen, en niet dat van de machine, want dat was schier onbepaald! De stalen buizen met het gecompriëerde lichtgas, noodig voor een vlucht van een dag op volle snelheid, wogen nog bijna de helft minder dan de voorraad benzine in hunne tanks, die noodig zou zijn om dezelfde snelheid gedurende een kwartier vol te houden!

En daarenboven kon deze machine meer dan het noodzakelijke vervoeren!

Want er bevond zich een soort kombuis in, met een oventje, dat met behulp van electriciteit gestookt kon worden, een provisiekast, een vrij groote kajuit waarin zelfs Henderson, de reusachtige chauffeur van Raffles, bijna rechtop kon staan, en waarin vier tot vijf personen zich des nachts gemakkelijk in liggende houding konden uitstrekken, en nog andere zaken, die werkelijk onontbeerlijk moesten worden geacht bij ondernemingen als deze, zooals wapens en eenige ammunitie.

En toch was het toestel nog heel wat kleiner dan de gebruikelijke verkeersmachines van bijvoorbeeld de K.L.M., de prachtige Fokkers, maar die dan ook acht à tien passagiers kunnen overbrengen. De draagvlakken waren zeldzaam klein, en zij konden met weinige handgrepen

van het lichaam der vliegtuig worden losgemaakt, zoodat dit zelfs in een betrekkelijk kleine schuur een plaatsje kon vinden.

Raffles had de houten schroef na verscheidene proefnemingen vervangen door eene, die was samengesteld uit een legering van aluminium en brons. Dit had het groote voordeel dat de schroef niet aanstonds totaal versplinterd werd bij de geringste aanraking met den bodem, een telefoonpaal, of iets dergelijks, maar alleen maar een weinig werd verbogen, zoodat men de schroef weer in haar model kon hameren, zooals men dat ook pleegt te doen met de vin van een motorbootje.

Maar Raffles was ditmaal niet voornemens, alles op één kaart te zetten, en daar hij het bij een tocht naar Johannesburg niet dacht te laten, zoo werd besloten, dat Raffles alleen met de Typhoon zou vertrekken, en eenmaal des nachts zou rusten, in een Arabisch dorp, teneinde zich niet al te zeer te vermoeien, terwijl Brand en Henderson de reis zouden maken met de Bruinvisch — een ander wonderwerk, ontsproten aan het brein van John Raffles!

De Bruinvisch was een duikboot, veel kleiner dan de gebruikelijke, en die ten hoogste zes of zeven personen kon bevatten, hetgeen overigens ruim voldoende was voor het doel, dat Raffles zich bij de vervaardiging van deze boot gesteld had. Wat zij in afmetingen miste — dat won de Bruinvisch echter in snelheid, want als zij aan de oppervlakte van het water voer dan behoefde zij volstrekt niet achter te staan bij een van die moderne racemonsters, zooals men ze wel ziet tijdens de bekende bootwedstrijden op de Middellandsche Zee voor Monaco, en die met een sneltreinvaart meer over dan door de golven stuiven, voortgezweept door ontzaglijk sterke motoren.

En zelfs wanneer de duikboot om de een of andere reden verplicht was, haar weg onder de oppervlakte voort te zetten, dan nog liep zij heel gemakkelijk 55 K.M. — een vaart, die alleen maar benaderd wordt door de allersnelste Trans-atlantische stoombooten.

Het vaartuig kon met het grootste gemak bediend worden door slechts twee personen, en wanneer het noodig was, kon zelfs één man volstaan, het kleine vaartuig te besturen, want alle hefboomen en kleine wielen bevonden zich onder het bereik van zijn hand, zoodra hij had plaatsgenomen achter het stuurrad, vanwaar hij gemakkelijk de periscoop kon richten, maar ook een goed uitzicht had door de dikke lens van kwarts, met een doorsnede van omstreeks tien centimeters, die in de huid van staal en allumi-

niüm was ingelaten, en zoo krachtig was, dat zij zelfs den zeer sterken druk van het water op tien meters diepte kon weerstaan. Daalde men dieper, dan was het mogelijk, de lens te beschermen, door er, van binnen uit, een soort van stalen deksel voor te schuiven.

Vooraan was de smalle, maar vrij lange kajuit, waar vier personen konden slapen in de kribben, twee aan weerszijden boven elkander aangebracht, en waar ook de smalle tafel geplaatst was, die met twee pooten in gaten van den vloer rustte, en desnoods geheel kon worden weggenomen.

Blauwgrijs was de Bruinvisch geschilderd en het viel zeer moeilijk, ook door haren vorm, haar op een afstand van meer dan honderd meter te onderscheiden van de golven, zelfs wanneer zij zich aan de oppervlakte voortbewoog.

Welnu, met dit scheepje, nauwelijks twintig meters lang, nergens breeder dan twee meter, zouden Henderson en Brand den tocht aanvaarden naar Kaapstad, en daar de Bruinvisch wel weten te verbergen in een van de talloze rotspleten, welke de hier bergachtige kust van Zuid-Afrika bezit.

Te Kaapstad zouden zij in den trein plaatsnemen, en een tocht van drie uren zou hen dan te Johannesburg brengen, waar Raffles hen zou opwachten.

Op dat tijdstip bevond zich de Bruinvisch in haar gewone, geheime schuilplaats op slechts weinige mijlen ten zuiden van Aberdeen, een plaatsje aan de Schotsche kust, en bij uitstek geschikt voor het doel. En zoo vertrokken Brand en Henderson, die al zeer in zijn schik was over wat hij noemde „een prettig uitstapje” naar dat mooie kuststadje, vijf dagen voor Raffles zou gaan.

Raffles zou zich dien tijd ten nutte maken om de vliegtuig nogmaals aan een grondig onderzoek te onderwerpen, en te zorgen voor wapens, en wat er verder noodig zou kunnen zijn.

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd, dat niemand, geen enkel lid van het personeel van het particuliere vliegveld dichtbij dat van Croydon ook maar het geringste vermoedde van de ware samenstelling der machine, die uiterlijk slechts weinig afweek van de gewone sportvliegtuigen der rijke Engelschen, zooals die toen reeds meer en meer in gebruik kwamen. En Raffles zorgde er wel voor, dat de deur van de plaatijzeren loods, waarin de machine bewaard werd, altijd goed op slot was.

Daar misschien het feit, dat men den chauffeur nimmer met benzineblikken zag loopen, ten lange leste achterdocht had kunnen baren, zoo

had Raffles juist van diezelfde kisten laten maken, als waarin benzine vervoerd wordt, en die heetten thans in de loods te staan, — maar inderdaad bevatten zij de cylinders met samengeperst lichtgas, die kant en klaar in de machine konden worden gelegd, vastgemaakt, en gemakkelijk door anderen konden worden vervangen, En iedere gasfabriek zou in staat zijn, die cylinders opnieuw te vullen, wanneer dat noodig mocht blijken.

Zoo hadden dan de mannen met een krachtigen handdruk voorloopig afscheid van elkander genomen, nadat alles tot in de minste bijzonderheden was geregeld, en twee dagen na het vertrek van Brand ving Raffles, zooals was overeengekomen, het draadlooze telegram in code-schrift op, afgezonden van een plek, ter hoogte van Madeira, waarin Brand mededeelde dat alles aan boord wel was, dat de boot zich voortreffelijk hield, en dat zich niets bijzonders had voorgedaan.

Twee dagen later nogmaals een radiogram — de reis was toen voor meer dan een derde volbracht!

Op dit punt volkomen gerustgesteld, maakte Raffles zichzelf reisvaardig, en hij sloot — zonder het zelf te weten voor geruimen tijd — met een zucht de deur van het heerenhuis in de Cromwell Street, waar hij nog slechts alleen was, daar hij de oude Sarah en Gaston, den stokouden, Franschen kamerbediende die maar niet wilde heengaan, met een langdurig verlof naar hunne familieleden had gezonden.

Hij gevoelde zich vrij en opgewekt, toen de laatste huizen van Londen achter hem verdwenen waren, en hij de reusachtige stad had achtergelaten in de omknelling van een dier late „fogs”, waardoor Londen soms zelfs nog in Mei bezocht wordt.

Ook te Croydon miste het nog een weinig, maar dat kon geen bezwaar heeten, want Raffles wist dat hij binnen enkele minuten buiten het nevelachtig gebied zou zijn.

Daar hij vele weken dacht weg te blijven, had hij natuurlijk een aannemelijk excuus moeten bedenken, en het heette voor de directie van het vliegveld, dat Zijne Lordschap William Aberdeen een langen tocht ging maken naar den Balkan, en daar lang zou vertoeven, teneinde er te jagen, en reizen te maken over het gebergte met zijn vliegmaschine.

De machine was in volmaakte orde, er waren voldoende levensmiddelen voor vier of vijf dagen aan boord, en de tocht kon dus beginnen.

Zooals reeds gezegd zou Raffles, teneinde niet geheel uitgeput aan te komen, den tocht eenmaal

onderbreken, en dat wel op Afrikaansch gebied. Hij zou dalen in de omgeving van een van die nederzettingen, waar goedgezinde Arabieren wonen, die hem zeker vriendelijk zouden ontvangen en huisvesten.

En zoo verhief zich dan de glanzende kunstvogel vroeg in den morgen met een sierlijken zwaai van het groene grastapijt, zonder een enkel kuiltje gelijk als een biljartlaken, en steeg snel omhoog in de puurblauwe lucht, om binnen weinige minuten in Zuid-Oostelijke richting uit het oog te verdwijnen.

Maar niet voor Raffles een hoogte had bereikt van bijna vierduizend meter, waagde hij het, de snelheid van zijn vliegtuig tot het uiterste op te voeren.

Hij verlangde er volstrekt niet naar, dat men daar beneden de weergalooze snelheid van zijn machine zou bewonderen — en er zich zeer waarschijnlijk over zou verwonderen.

Hij wist dat de politie van verscheidene landen nog altijd met argwaan bezielde was tegenover een zekere geheimzinnige vliegmaschine, die nooit iemand goed had gezien, maar die toch moest bestaan, en waarvan het in elk geval vaststond, dat zij toebehoorde aan John Raffles, den langgezochten gentleman-inbreker.

Maar van dat oogenblik af ook gierde de Typhoon als een werkelijke orkaan door de ijle lucht, en het was goed dat Raffles behoorlijk zat weggedoken achter een soort van beschutting van mica, dik als een pink, en die zelfs niet doorboog onder het ontzaglijke gewicht van den druk.

Het was dan ook volstrekt onmogelijk, in deze helsche vaart het hoofd boven de opening uit te steken, want het zou stellig als door een kanonskogel worden afgeschoten.

Zoo duizelingwekkend snel was deze stormende vaart — omstreeks 170 M. per seconde! — dat Raffles zeer hoog moest vliegen om althans in begrijpelijke beelden de aarde onder zich te zien voorbijschuiven. Al daalde hij slechts tot op duizend meter, toch nog een behoorlijke hoogte, dan zag hij ternauwernood iets, en het werd een duizelingwekkende opeenvolging van bosschen, kerktorens, weiden, akkers, en opnieuw steden en dorpen, die elkander opvolgden in razende vaart.

Hij stak het Kanaal binnen een kwartier over, koerste over Frankrijk, over een klein gedeelte van Spanje — en toen hij naar beneden blikte, en de snelheid hier zeer aanzienlijk verminderde tot het gebruikelijke, onnoozele gangetje van omstreeks 130 K.M., toen glimlachte hij — het was immers in dit uithoekje van Spanje dat hij

nauwelijks zes weken geleden het avontuur had beleefd, dat tenslotte een einde maakte aan de misdaden van den zoon van Arsène Lupin!

Dan schoot het vliegtuig weer voort, als een pijl uit den boog, verhief zich weer hooger, en stak de Middellandsche Zee over.

Zoo hoog bevond de Typhoon zich toen, en van zulk een ongelooflijke klaarte was de lucht, dat Raffles met zijn uitstekenden kijker omtrent op hetzelfde oogenblik zoowel de Fransche als de Afrikaansche kust kon zien!

Een machine die als het ware als een profiel de lucht klieft behoeft gedurende dien tijd slechts zeer weinig besturing, en Raffles kon dus op zijn gemak wat koud vleesch eten, beschuit, enkele vruchten, en zich een beker wijn inschenken, zonder bevreesd te zijn dat het vliegtuig een tuimeling zou maken.

De motor werkte met de regelmaat van een klok, en slechts nu en dan moest Raffles zich vergewissen dat het pijl in het oliereservoir niet te zeer daalde. Was dit het geval, dan waren enkele pompslagen voldoende, de smeerolie met hernieuwde kracht door het geheele mechanisme te drijven.

Het kon omstreeks vier uur in den middag zijn, toen Raffles zeer duidelijk boomen en bergen kon onderscheiden palmen en wadis op de Afrikaansche kust.

Hij had, zooals men dat noemt, louter op het gevoel gevlogen, maar zoo sterk ontwikkeld was zijn richtingsbegrip, dat hij nauwelijks een enkele kilometer ten oosten van Tanger over de kust vloog.

Hij was trouwens volstrekt niet voornemens zich in deze plaats op te houden, waar men hem wel eens lastig te beantwoorden vragen kon stellen, maar vloog steeds verder in zuidelijke richting, en steeg altijd maar hooger, altijd maar hooger, teneinde zonder hapering over de eerste, hooge hinderpaal te vliegen — den Saharischen Atlas, een breeden gordel van hooge bergen, die zich uitstrekt van het oosten naar het westen, over een lengte van bijna tweeduizend kilometers.

En daar waren zij reeds onder hem, de ontzaglijke, roodbruine steenmassa's meerendeels dor en kaal, zonder een ziertje groen, en waar het leven scheen op te houden.

Daarvan kon hij dan ook geen spoor ontdekken, en een ongeluk in deze streken zou zeer waarschijnlijk een onherroepelijke dood betekenen.

Want nergens was iets van een dorp te bespeuren, niets van de allerkleinste nederzetting! Rotsen, bar en droog, zonder een spoortje plan-

tengroei, die zich dreigend ophieven naar den gloeienden, Afrikaanschen hemel.

Op een hoogte van bijna vijfduizend meter schoot de Typhoon als een vuurpijl over deze onherbergzame streken heen, over dezen gordel van bergen, die op slechts weinige punten een pas vertoonde, waarvan de karavanen gebruik maken, om van de Sahara in de meer bewoonde noordelijke streken van Afrika te geraken.

En dicht bij El Golea daalde Raffles ten slotte neder, toen de zon als een vurige bal dicht boven de kim stond, en alle schaduwen verwonderlijk lang maakte, van boom, mensch en dier.

El Golea is het eenige dorpje van eenige beteekenis in het gebied van El Erg. De bewoners, meerendeels levende van den landbouw en de veeteelt, zijn goedig, en verschillen volkomen van hunne stamverwanten, de Touaregs en de Chaamba's.

Wel waren zij ten uiterste verbaasd, toen zij daar den als dofzilver glanzenden monstervogel pijlsnel uit den hemel zagen neerdalen, steeds langzamer een paar groote kringen zagen beschrijven, en hem toen zagen neerstrijken op het zand, dicht bij het palmenboschje, waar de bron ontsprong, die aan El Golea haar reden van bestaan geeft. Want de Arabier bouwt nergens, tenzij er water in de buurt is.

Aanvankelijk niet weinig verschrikt over dit onverwachte bezoek, kwamen de Arabieren toch langzamerhand beschroomd naderbij, zoodra zij zagen dat een levend wezen, een mensch, een blanke uit de machine steeg, zijn beenen eens uittrekte, en toen met vriendelijke, uitnoodigende gebaren op het groepje lage hutten toestapte, van welker drempels vrouwen en kinderen dadelijk luid gillend vluchtten.

Maar de mannen waren moediger, en binnen weinige minuten sprak Raffles met den eerwaarden Sheik, een tachtigjarigen grijsaard, van een edele houding nog, en recht als een kaars.

Deze bevelvoerder toonde zich verwonderd en tegelijkertijd verheugd, dat de bezoeker de taal van zijn streek volkomen machtig bleek te zijn, en hem in die taal kon verzoeken om een nachtverblijf, wat frisch water en een maal van gekookt schapenvleesch, zure room en dadels.

En in de bloemrijke taal, eigen aan deze zonen der woestijn, antwoordde de Sheik hem, dat „de meester van den vogel uit het noorden” hem welkom zou zijn, en dat hij hem zou verschaffen wat noodig was.

Raffles dankte op dezelfde wijze, zeide eenige vriendelijke dingen over het dorp, en vooral over het uitzicht van de akkers, iets waarvoor een Arabier zeer gevoelig is, en dat hij boven alles

op prijs stelt — op den lof na, aan zijn paard toegezwaaid, en toen ging hij zich overtuigen van den staat van de vliegmaschine.

Het toestel bleek niet het minste te hebben geleden, de hitte had het niet kunnen deren, door de ijzingwekkende vaart die het voortdurend afkoelde, en de landing had zoo vlot plaats gehad, alsof Raffles niet op zand maar op een dicht met gras begroeid weiland was neergestreken.

Hij bracht den nacht door in een der tenten, hij werd gevoed en gelaafd en den volgenden morgen zeer vroeg vertrok hij weder, vergezeld van de zegewenschen van den braven Sheik en de dorpsbewoners, die volstrekt niets hadden willen aannemen als betaling voor het verblijf in hun midden, en die zich rijkelijk beloond schenen te achten door het gezicht van den wegvliegende kunstvogel.

Een tocht van omstreeks 7500 K.M. wachtte Raffles nog. Hij volbracht dien in één stuk, zonder ergens te landen, en doorkruiste aldus in een half etmaal bijna geheel Afrika van het Noorden naar het Zuiden, dus in zijn grootste lengte.

Hij zag machtige watervallen en eindelooze oerwouden, waar zelfs nog geen Kaffer, geen Bosjesman, geen Hottentot of Zoeloe den voet had gezet. Zijn machine zweefde over breede

bergstroomden, die met donderend geweld zich van de hoogte wierpen, zoodat hun schuim zich tot op wel vijfhonderd meter in de lucht verhief, en hij zag meren als zeeën, die nog niet eens in kaart gebracht zijn omdat nog geen blanke ze kon of durfde naderen.

Maar eenmaal zal de vliegmaschine stellig al deze geheimen onthullen en over vijftien jaren zal er geen plekje meer zijn op onzen aardbodem hoe klein ook, of de mensch, bezeten door zijn drang tot weten, zal het hebben doorzocht tot in zijn verste uithoeken.

Om zeven uur in den avond, terwijl de schemering vrij snel viel, streek Raffles met zijn vliegmaschine neer op ongeveer drie kilometer ten Noorden van Johannesburg, en op een soort van natuurlijke weide.

Wellicht waren er menschen in de buurt, maar daar bemerkte hij dan toch niets van, en voor het wilde gedierte zou hij, zoo dicht bij de stad, niet behoeven te vreezen.

Hij maakte dus eenvoudig de draagvlakken van zijn machine los, zoodat ze schuin tegen het toestel kwamen te rusten, en onder een er van, dat hem tot tent moest dienen, strekte hij zich kalm uit en sliep bijna onmiddellijk in, maar met zijn geweer naast zich, zoodat hij het in geval van nood onmiddellijk zou kunnen grijpen.

HOOFDSTUK III.

Monsieur et Madame Laroche.

Toen Raffles den volgenden morgen geheel verkwikt ontwaakte — hij was gehard en het deerde hem weinig dat hij op den harden grond had moeten slapen, daarvan slechts gescheiden door een paardendecken, — stond de zon ternauwernood aan den hemel.

Raffles begon aanstonds met de draagvlakken weder op hun plaats te bevestigen, hetwelk hij door een kunstig bedacht stelsel van hefboomen, gemakkelijk alleen kon verrichten, en keek om zich heen.

Het bleek dat hij was neergestreken op omstreeks de helft van een flauwtjes glooiende helling van een lagen heuvel en hij kon in het zuiden duidelijk de lage, witte huizen van Johannesburgs voorstad ontdekken.

Natuurlijk was zijn allereerste zorg, een goed onderkomen te verschaffen aan zijn vlieg-machine, en zoo steeg hij dan aanstonds weder op, thans zorgdragende, de snelheid niet al te zeer op te voeren, en op een hoogte van 800 meter ongeveer zocht hij naar een goed landingsterrein, maar in de allereerste plaats naar een woonhuis, totdat hij iets goeds ontdekt meende te hebben wat meer naar het Zuiden, waar een zeer groote hoeve lag, temidden van een uitgestrekt, voor de helft in cultuur gebracht, voor de andere helft nog braakliggend bouwterrein.

Hij zag nog andere, in het rond verstrooide gebouwen liggen, die blijkbaar bij de hoeve behoorden, en besloot hier te dalen, beschreef een cirkel en een paar minuten later stond de Typhoon stil in het midden van een nog onbebouwd stuk grond, waar zelfs de ploeg haar werk nog niet verricht had.

Dat wil zeggen dat het nog bedekt was met dat hooge, stekelige gras, dat men zoowel in dit gedeelte van Afrika als in uitgestrekte streken van Australië aantreft, en dat hier de Karoo genoemd wordt.

De machine was nauwelijks geheel uitgerold en tot stilstand gekomen, of van alle kanten kwamen luid krijschend Kafferjongens aanstormen, slechts gekleed in een kort broekje van

blauw linnen, de meesten met het kapmes of de spade in de hand.

Het bleek echter al spoedig dat dit schreeuwen volstrekt niet vijandig bedoeld was, en dat het meer moest beschouwd worden als een uiting van verbazing en opwinding.

De boys snaterden allen druk dooreen, met hunne scherpe kapmessen gebarend, en een paar hunner ging den „boss” halen die echter de vlieg-machine blijkbaar gezien had want hij kwam aanstonds te voorschijn vergezeld door twee andere blanken.

Het waren alle drie ware reuzen en Raffles, die zich reeds met stijve beenen en tamelijk hongerig uit de machine had gewerkt, zag, toen zij nader waren gekomen, dat hij hier te doen had met drie krachtige afstammelingen van het stoere Boerenras, vader en twee zoons.

De man was minstens zeventig jaar maar nog kaarsrecht, breed van schouders en met een door de zon bruingebrande huid.

Hij droeg een vollen baard, en zijn nog heldere oogen werden overluifeld door dichte, door de zon geelgekleurde wenkbrauwen. Hij droeg een blauw hemd, open op de borst, een linnen broek, vastgehouden door een breeden riem, die in hooge knielaarzen verdween, en een breedgeranden vilthoed schuin op het hoofd.

Hij keek Raffles zonder een woord te spreken een oogenblik onderzoekend aan en deze begreep wel dat hij de eerste moest zijn.

Hij had natuurlijk aanstonds gezorgd voor uitmuntende papieren, waarop zelfs door een douaneambtenaar niets zou zijn aan te merken, zoo prachtig waren zij nagemaakt, en die toonde hij aanstonds aan den boer, terwijl hij zeide:

— Mijn landing geschiedde niet geheel en al vrijwillig mijnheer! Ik bied U van te voren mijn verontschuldiging aan, indien ik iets mocht hebben vernield!

— Niets vernield! zeide de oude man laconiek terwijl hij de papieren teruggaf.

— Het land ligt nog braak! zeide een van de zoons al even kortaf.

— U is welkom! zeide de andere.

— Ik dank U voor die woorden! hernam Raffles, met een lichte buiging. Zij geven mij den moed, U om nog meer te vragen! Mijn machine heeft vrij veel geleden, en ik zou het op grooten prijs stellen, als gij haar eenigen tijd voor mij zoudt willen bewaren, totdat ik gelegenheid zal hebben gevonden, haar eens duchtig na te zien. Johannesburg was mijn einddoel, en ik denk dat daarheen wel een weg zal voeren van Uw woning af.

— Een van de groote schuren is ledig, mijnheer, zeide de boer op rustigen toon. Gij kunt daarover beschikken, als wij het over de voorwaarden eens worden!

Alles was nu in een oogenblik geregeld, want Willem Sartorius, zoo was den naam van den ouden boer — vroeg slechts een matig bedrag aan huur, en zegde daarenboven toe, dat hij zorg zou dragen voor een goede bewaking.

Raffles ging de schuur eens in oogenschouw nemen. Zij bleek te zijn opgetrokken van dunne stammen, met een vakwerk van riet er tusschen en gekroond met een dak van hetzelfde materiaal.

Het leek Raffles vrij brandbaar toe, maar hij had nu eenmaal geen keuze en de schuur bleek in elk geval stevig te kunnen worden afgesloten, want de beide breede deuren hadden een behoorlijk slot.

De vensters waren klein en heel hoog aangebracht, en wie zou het ook in zijn hoofd krijgen, in te klimmen in een schuur die men leeg moest wanen?

De Kafferjongens zouden natuurlijk het toestel zien binnenbrengen — maar die waren er gelukkig veel te bang voor, en zij durfden het zelf nauwelijks aanraken toen hun hulp verlangd werd om de vliegmaschine naar de loods te rijden.

Het was reeds bijna geheel duister toen de Typhoon eindelijk veilig en wel onder dak was gebracht en toen Raffles aanstalten wilde maken om te vertrekken, na een week stallingshuur vooruit te hebben betaald, wilde de brave boer hem niet laten vertrekken, maar dwong hem, dien nacht op de boerderij door te brengen, waar hij kennis maakte met vrouw Sartorius, en met de beide dochters, allebei mooie, flink uit de kluiten gewassen frissche meisjes, beiden blond, en beiden gestoken in het schijnbaar niet voor verandering vatbare gewaad der Afrikaansche boerenvrouwen — breede rokken, een soort hemd van wit batist, en een strooien hoed, die met behulp van breede banden om het hoofd kan worden getrokken, zoodat de draagster er wel een weinig uitziet als een nonnetje.

Het waren vriendelijke, gulle menschen, en Raffles bracht „een van zijn goede avonden”

door, zooals hij al die avonden placht te noemen, die hem in aanraking brachten met goede, hartelijke lieden.

Zij waren maar eenvoudig, zij spraken alleen maar over den akker, den regenval, de sprinkhanen, en, als ware geloovigen, over den wil van het Opperwezen, die alles bestuurde, die de goede oogsten zond zoowel als de kwade, en onder wiens hand men zich had te bukken.

Raffles sliep uitstekend, hij kreeg een overdadig ontbijt van wijtebrood, versche boter, eieren, honig en melk, en hij dacht er niet aan, zelfs met een woord te spreken over betaling van dit alles, daar hij wel wist met zoiets den braven boer te zullen krenken.

Zoo nam hij dan vroeg in den morgen, terwijl de Kafferjongens reeds naar den akker trokken, afscheid van die brave menschen, voor wie hij slechts een vreemdeling kon zijn, en die hem toch met zoo veel gulle gastvrijheid hadden ontvangen.

Men kon langs een zijpad, ongeveer een kwartieruur gaans, den vrij goeden weg bereiken, die naar Johannesburg voert, en die weg bezit zelfs een electricisch trammetje, maar het was nog zoo vroeg, dat dit voertuig nog niet reed, en daar de zon nog niet eens volkomen boven den kim was verzezen en het nog zeer koel was besloot Raffles te loopen.

De weg slingerde zich, voor een deel met boomen beplant, door de akkers waar op dat tijdstip het graan begon te rijpen. Over twee weken zou het zeker geschikt zijn om te worden gemaaid, en dan zouden, zoo bedacht Raffles, alle schuren wel in gebruik moeten worden genomen. Maar dan zou hij zeker wel weer vertrokken zijn, zoo meende hij.

Hij kon nog omstreeks een halve mijl van de stad verwijderd zijn, en onderscheidde reeds duidelijk verschillende kerktorens en groote gebouwen, toen hij een weinig terzijde van den weg moest gaan staan, daar een auto, welks motor hij reeds eerder had gehoord, hem achterop reed, in een wolk van stof.

Het was een open wagen, en onwillekeurig keek hij even naar de inzittenden.

De wagen werd bestuurd door een opvallend mooie, nog jonge vrouw, met een bleek, fijn geelaat, en twee donkere, fonkelende oogen.

Naast haar zat een wat ouderen man, maar met een verlept, geel gezicht en grijze, onaangename oogen, die Raffles een kort oogenblikje onbeschaamd aanzagen.

De vrouw, gekleed in een stofmantel, met een elegant autohoedje op, had zelfs niet terzijde gekeken, want zij had alle aandacht noodig voor

haar auto, daar de weg niet volmaakt was, en zij hier en daar kuilen moest ontwijken.

Op de achterste zitplaatsen lagen een paar valiezen en wat plaids.

Het volgende oogenblik was de auto alweder verdwenen, en Raffles ging wat terzijde van den weg, om de stofwolk tijd te geven, weder naar den grond te dalen.

Het was hier zeker dagenlang kurkdroog geweest, en bij zulk een hitte hielp sproeien volstrekt niets.

Raffles ging verder en omstreeks twintig minuten later trad hij Johannesburg binnen.

Slechts eenmaal had hij de stad gezien, vele jaren geleden, toen hij zelf, gehoorzaam aan een ijzeren plicht, had moeten strijden tegen diezelfde boeren!

Hoe had hij dien oorlog gehaat en verafschuwd, en zich toen, door dit te bekennen, voor de eerste maal de haat en de minachting op den hals gehaald van millioenen zijner lotgenooten!

Met het „Overwinnende leger” — alsof er eenige verdienste had gezeten in de zegepraal, bevochten door een twintigvoudige overmacht! was hij toen, als piepjong luitenantje, Johannesburg binnengetrokken, en zoo spoedig mogelijk had hij zijn ontslag uit den dienst genomen, en was weggevlucht uit dit land, waar zijn gemoed verhard was, en waar de eerste kiemen waren gelegd voor dien afkeer van de maatschappij, die zulke dingen toeliet en zelfs scheen goed te keuren, als de overweldiging van de beide kleine republieken er toch heel stellig een was!

Nu heette het, dat de Boeren zich reeds lang geschikt hadden in dien toestand, en Raffles wilde het gelooven — maar niet minder fel stak nog altijd in zijn hart de angel van wat hij in die dagen beleefde en zag, die nu reeds zoover achter hem lagen. Hij was toen nog maar een knaap — was hij toen de Raffles geweest van thans, dan zou hij heel zeker niet hebben meegestreden, en aanstonds al zijn vooruitzichten op een roemrijke, militaire loopbaan hebben prijsgegeven.

Hij vond de stad nog betrekkelijk weinig veranderd. Wel was zij grooter geworden, en men had dit gedaan op de Engelsche wijze, door overal nieuwe villawijken aan te leggen, ruim, met aardige, op het klimaat berekende huisjes, breede wegen en veel lommergevende boomen.

Somtjids zou men zich, als men de hitte buiten spel liet — wanen in een Engelsche stad. Raffles zag hier en daar reeds electriche trams rijden, een sproeiauto reed rond, blanke kinderen, in witte pakjes gekleed renden met hun tasch onder den arm rond, om nog van een paar oogenblikken vrijheid te genieten voor de school begon —

maar verderop, waar de ouderwetsche, witgekalkte huizen stonden, veranderde het karakter van de stad, en zag men toch wel, te doen te hebben met een stad der Tropen. Raffles bereikte het hoofdplein, waaraan het stadhuis en een der kerken gelegen zijn, en waar zich ook de voornaamste restaurants en hotels van de stad bevinden.

Daar het reeds warm was, trad Raffles het restaurant binnen, dat behoorde tot het hotel waar hij aanstonds zijn intrek zou nemen, zooals met Brand was overeengekomen.

Hij vroeg om een der dagbladen, na den kellner thee te hebben besteld en het eerste wat hij daarin las was een bericht, meldende dat de samenkomst der mijnmagnaten voor minstens acht dagen zou worden uitgesteld wegens een plotse-linge ziekte van drie der voornaamste leden, die tegelijkertijd moeraskoortsen hadden gekregen.

Dit bericht trof Raffles aangenaam, want nu zou hij althans de hulp hebben van Brand en Henderson, wanneer hij zich inderdaad voornam, iets te ondernemen tegen de schatrijke make-laars, handelaars en courtiers, die hier bijeen zouden komen. Verder las hij, dat er een paar feestdiners zouden plaats hebben, waarbij misschien de burgemeester van Johannesburg aanwezig zou zijn. Het congres zelf, als men het zoo wilde noemen, zou niet meer dan twee of hoogstens drie dagen duren.

Maar toen hij den kellner eens ondervroeg, vernam hij, dat er toch reeds verscheidene congresleden in de stad aanwezig waren, die men pas te laat op de hoogte had kunnen brengen van de verdaging van de bijeenkomsten en die zich nu den tijd zoo goed mogelijk kortten, wat zelfs in die Afrikaansche groote steden niet zoo moeilijk valt, want er zijn eenige theaters en er zijn natuurlijk vrij wat bioscopen, er zijn veel dancings, en ook heel gewone restaurants, zooals in elke Engelsche stad.

En een oogenblik daarna kon de kellner Raffles reeds met een discreet gebaar een paar heeren aanwijzen, die juist uit een taxi staptten, met een inlandschen chauffeur op den bok, een raschte Kaffer, wiens ouders zeker niet gedroomd zouden hebben in hunne oerwouden, dat hun spruit nog eens met eigen hand zulk een „wagen van den duivel” door de straten zou sturen, en hij zeide, achter zijn hand fluisterend, dat de groote zware man Henry Bird was, de welbekende commissienair in diamanten uit Kaapstad, en het kleine zwarte mannetje naast hem, dat men naast deze kolossus bijna niet opmerkte, Adelqui Bastones, een schatrijke diamanthandelaar uit Buenos Aires, die de lange reis hierheen had ge-

maakt, natuurlijk in de hoop, dat hij er zijde bij zou spinnen.

Het was juist een druk, altijd sputterend krielhaantje, zooals hij daar met driftige pasjes voortliep naast den reusachtigen Bird, een Brit van het echte stempel, onverschillig en koel, maar steeds fel gesteld op winst en voordeel.

Als zooiets mogelijk was, zou men kunnen zeggen dat hij onder de mijnwerkers een zeer slechten naam had, want hij was de man, die steeds en ten alle tijden had aangedrongen op zeer scherpe maatregelen tegen de Kaffers, die in de diamantmijnen werken, maar zij wisten het niet, zij hadden zelfs nooit van hem gehoord — en zij zouden het pas weten, zoodra de verslagen gepubliceerd werden in de bladen — want de mijnwerker van thans is niet meer het redeloos stuk vee, dat hij een kwart eeuw geleden nog was, maar hij kan lezen, heel dikwijls zelfs schrijven, en hij kent ruimschoots voldoende Engelsch om dat alles te begrijpen.

Raffles keek een oogenblik over zijn krant heen naar het dikke, vleezige ondanks de hitte bleeke gelaat van Bird, toen naar het smalle, donkerbruine kopje van Argentijn, en hij vond dat zij zeer goede vertegenwoordigers van hun ras waren.

— De heeren logeeren in ons hotel! ging de kellner gedienschtig voort, toen de beide diamantvorsten in de koele schemering van de vestibule verdwenen waren.

Raffles wilde antwoorden toen zijn aandacht weer werd afgeleid door de komst van twee andere personen.

Zij kwamen echter ditmaal uit het hotel inplaats van er binnen te gaan, en Raffles herkende op het eerste gezicht de mooie vrouw, en haar metgezel met het onbeschaamde uiterlijk die hem op weg naar de stad in hun fraaie, snelle wagen, achterop waren gereden.

Zij zagen hem niet, daar hij zich, met een onbewust gebaar, snel achter zijn krant had verborgen, maar liepen door de rijen gemakkelijke rieten stoelen heen, regelrecht op hun wagen toe, die voor het caféterras stond te wachten, den dien Raffles reeds flauwtjes meende te hebben herkend, zooeven.

De gedienschtige kellner had den blik opgevangen, dien de nieuwe gast het paar achterna wierp en hij bukte zich naar Raffles toe, om hem fluisterend in te lichten:

— Zij hebben zooeven kamers besteld. Mijnheer Henry Laroche, en Madame Desirée Laroche. Zij noemt hem Bibi, en hij noemt haar Dédé!

De kellner scheen het erg grappig te vinden,

want hij grinnikte geheimzinnig. Toen ging hij voort:

— Zij is tooneelspeelster, en treedt op in het groote cabaret hiertegenover. U kunt zelfs van hier het aanplakbiljet wel zien!

Inderdaad kon Raffles een paar van de grootste letters onderscheiden van het aanplakbiljet, bevestigd op een houten standaard, naast den opzichtigen ingang van een niet minder opzichtig gebouw, dat blijkbaar bestemd was om er de lichte en de allerlichtste Muze te dienen.

Langzaam wandelde er een portier voor op en neer, in een witte uniform, met zeer veel goud, en een huid, zoo bruin als koffie.

Er waren ook foto's zichtbaar, die waarschijnlijk het conterfeitsel waren van Madame Desirée Laroche, de beroemde Fransche tooneelspeelster.

— Komen er hier wel meer uitheemsche artiesten? vroeg Raffles, nadat hij had gezien, hoe het paar in de auto stapte, waarbij de vrouw weder de leidende hand bleek te zijn.

— O ja, tegenwoordig dikwijls! Wij hebben hier al vier of vijf hollandsche voordrachtskunstenaars gehad, en een jaar geleden was er ook een zekere mijnheer de Groot, die hier een gezelschap gevormd heeft, voor de helft bestaande uit Hollanders. Zij voeren ook stukken op van een Hollandschen schrijver — laat eens zien — ik kan den naam niet onthouden, en als ik hem te pakken heb, kan ik hem niet uitspreken!

— Heyermans misschien? vroeg Raffles glimlachend.

— Ja daar lijkt het veel op! hernam de kellner met een breeden grijns. Maar wij hebben hier ook wel Duitschers, natuurlijk veel Engelschen, vier maanden geleden was er een Fransche troep, daarvoor hadden wij een Italiaansche Opera, maar dat was zeker uitschot, want zij hebben den troep met kokosnoten en bananen van de planken gekegeld!

Hij vond het denkbeeld zoo grappig, dat hij er in zich zelf om moest lachen, en toen vond hij dat hij den nieuwen gast voor zijn geld voorloopig genoeg inlichtingen had verschaft, en stevende af op een vierkant gebouwde, bruingebranden boer met een geweldigen stroohoed op, die met een stentorstem een glas bier bestelde.

Nadat Raffles zijn vertering had betaald stond hij op, ging het hotel binnen en vroeg om een kamer, liefst een die op het plein uitzag.

Hij werd nauwkeurig getaxeerd door den bureauklerk, die het register bijhield en die naar zijn kleederen keek, de afwezigheid van bagage opmerkte en daaromtrent dadelijk een opmerking plaatste, welke Raffles beantwoordde met de verklaring dat hij geen bagage bij zich had,

maar dat hij alles wat hij meende noodig te hebben in de stad zou koopen, en, als dit gewenscht werd, gaarne een week vooruit zou betalen.

Slechts even aarzelde de klerk, toen draaide hij kalm het register naar Raffles toe, opdat deze er zijn naam zou inschrijven, en hij kreeg een goede kamer, waarvan het raam inderdaad uitzag op het plein, en wel juist op den schouwburg met zijn trotschen, als een witte pauw rondstappenden portier en het aanplakbord, hetwelk den roem verkondigde van Madame Desirée Laroche en haren accompagnateur, die tegelijkertijd haar echtgenoot was, tenminste op de biljetten.

De Engelschen houden nu eenmaal niet van „ongeregelde betrekkingen”.

Hij verfrischte zich wat en dadelijk daarop verliet hij het hotel weder, om een kijkje te gaan nemen in de stad.

Veel beters had hij op het oogenblik toch niet te doen!

En zoo doorkruiste hij gedurende een paar uren de wijk der blanken, en kwam ook in de woonwijk der Kaffers, streng afgescheiden van die der blanken, waar zij ook niet anders mogen komen, of zij moeten er uit hoorde van hun be-

trekking, bijvoorbeeld als chauffeur, besteller of liftboy iets te maken hebben.

Het is een morsige sombere wijk, waar na zonsondergang de melancholieke maar soms ook zoo hartstochtelijke liederen klinken, zooals ze reeds eeuwen gezongen worden in de kralen, temidden der oerwouden — een van die krijgsgesangen, die de liederen van koning Dinggaan aanhieven, een oogenblik voor zij het verschrikkelijk bloedbad zouden aanrichten onder de blanke gasten, die door den listigen, verraderlijken Kaffer-koning te gast waren genood, en die bij die gelegenheid tot den laatsten man werden vermoord.

Het werd hoe langer hoe warmer, en tegen lunchtijd keerde Raffles weder naar de Westersche wijk met haar witte huizen en breede, lommerrijke straten terug, en toen hij langs den schouwburg liep, zag hij dat het publiek zich verdrong om plaats te koopen voor de voorstelling, waarin de beroemde Madame Laroche hare medewerking zou verleen.

En terwijl hij het aanplakbiljet bestudeerde, bemerkte hij niet, dat monsieur Laroche, een sigaret rookend, hem vanuit de donkere vestibule scherp opnam.

DUBEC.

Geen ander merk telt zooveel trouwe Rokers.

HOOFDSTUK IV.

De Zwarte Danseres.

Er waren zes dagen verlopen sedert de aankomst van Raffles, toen hij een telegram ontving uit Kaapstad, dat hem veel genoegen scheen te verschaffen.

Drie uren na ontvangst van dat telegram begaf hij zich naar het station, en weer een kwartier later kon hij Charles Brand aan zijn borst drukken, en rustte zijn rechterhand in de pijnlijke omhelzing van Henderson's verschrikkelijke vingers.

Zoodra zij buiten waren, en Raffles beter het een beetje vermagerde gezicht van Brand kon zien, vroeg hij aanstonds:

— Alles is toch goed gegaan? Je lijkt mij een beetje vermagerd toe!

— Dat is geen wonder — al zou men eigenlijk het tegendeel verwachten, wanneer men tien à twaalf dagen zit opgesloten in zoo'n kleine ruimte, juist als een kalkoen die wordt vetgemest! antwoordde Brand lachend. Maar het gebrek aan beweging schijnt voor mij niet te deugen! Henderson daarentegen lijkt mij werkelijk nog wat gegroeid! Het wordt angstig, en ik weet niet waar het heen moet.

De reus scheen zichzelf een beetje te schamen over zijn omvang, want hij zeide verlegen:

— Mylord, de Bruinvisch is geloof ik niets voor mij! Mijnheer Brand verloor iederen dag was van zijn gewicht, en ik geloof dat ik het er bij heb gekregen! Het gaat mylord toch goed?

— Uitstekend Henderson! Maar denk er om — ik ben hier niet langer mylord — ik heet hier graaf William Aberdeen! Zijn we in gezelschap, onthoud dan dat je me bij die naam aanspreekt!

— Alles is zeker al afgelopen? vroeg Brand, terwijl hij Raffles gespannen aanzag.

— Neen Brand! antwoordde Raffles. Wegens ziekte van een aantal deelnemers is het congres uitgesteld — vandaag heeft juist de eerste samenkomst plaats, en vanavond zal er eerst een intiem diner zijn, en dat zal gevolgd worden door een soirée, en er wordt gefluisterd, dat bij die gelegenheid de Zwarte Danseres zal optreden! Wij zullen het trouwens wel merken want ik ben uitgenoodigd!

— Hoe was dat mogelijk? Kende je een van de congresleden?

— Geenszins! Hoe zou dat mogelijk zijn! Maar de Voorzienigheid is mij gunstig gezind geweest! In ons hotel logeert een zekere Henry Bird, een schatrijk comissionair in diamanten, en ik heb dit heerschap een van die diensten kunnen bewijzen, die men niet zoo spoedig vergeet — als men tenminste voor een fatsoenlijk mensch wil doorgaan. Hij had de domheid begaan, in den omtrek een rit te paard te maken, zonder goed met de omstandigheden bekend te zijn, en voor hij het wist raakte hij verzeild tusschen een kudde tamme buffels. Als hij nu maar rustig was gebleven, zou er misschien in het geheel niets gebeurd zijn, maar hij begon te schreeuwen, hij liet zijn paard steigeren, het dier werd bij toeval door een der horens gewond, natuurlijk begon het toen woest om zich heen te schoppen, de runderen werden op hun beurt opgewonden en bevreesd, en — ja, wat er toen gebeurd had kunnen zijn, dat valt moeilijk te zeggen, want de cowboys hadden hun macht over de dieren verloren, en als eenmaal een paar runderen van een kudde beginnen te loopen — dan is er ook geen houden meer aan, en dan kan het wel eens weken duren, voor men de wijd en zijd verspreidde dieren weer verzameld heeft. Gelukkig was ik eveneens op weg, ik wist het paard bij den toom te grijpen, het dier gerust te stellen, en het in veiligheid te brengen. Kennismaking volgde — die van mijn kant eigenlijk niet meer noodig was, want ik had onzen man al bestudeerd, ik smaakte het voorrecht, hem te bevallen, en hij verwaardigde mij met zijn vriendschap, die zelfs nu en dan wel wat lastig begon te worden! Om kort te gaan — hij maakte mij deelgenoot van het buitengewone nieuws, dat de geheimzinnige Zwarte Danseres zou optreden — dat er nog meer dames waren geïnviteerd, — en ik moest daar vooral bij zijn!

— En waar zal dat feest plaats hebben?

— In de groote zaal van ons eigen hotel! — die natuurlijk voor het doel is afgehuurd, en waar geen enkele buitenstaander wordt toegelaten.

— Dus ik zal wel van het schouwspel gespeend blijven?

— O neen! Ik heb werkelijk een wit voetje bij mijn vriend Bird, en je zult daarbij mogen zijn, daarvan ben ik zeker. Henderson kan dan buiten de wacht houden!

— De wacht houden? herhaalde Brand verbaasd. Wat meen je daarmee?

— Wel, men kan nooit weten wat er bij zulke gelegenheden gebeurd! Herinner je maar eens wat er gezegd wordt van die geheimzinnige Zwarte Danseres! Haar optreden werd tot dusver steeds gevolgd door een of anderen opzienbarenden diefstal. Het zal dus wel zaak zijn, de oogen goed open te houden.

— Je verwacht dus werkelijk iets bijzonders?

— Zonder twijfel! Ik vermoed zelfs, Brand, dat de rust van je zeetocht wel zeer plotseling en ruw zal overgaan in de roerigheid van een onvoorzien avontuur! En aan geheimzinnigheid zal het ook wel niet ontbreken, denk ik, te oordeelen naar de verschillende toebereidselen! Er komt namelijk een heel bijzondere verlichting in de feestzaal, waar de heeren bijeen zullen komen, om zich te herstellen van de vermoeienissen van het congres, timmerlieden zijn op het oogenblik nog bezig met 't opslaan van een soort danspodium, in het midden van de zaal, en het dwaze van de zaak is, dat men die Zwarte Danseres nog volstrekt niet gezien heeft, niet weet waar zij vandaan zal komen, en dus ook niet in staat is om haar te ontvangen!

— Wat een dwaasheid! zeide Raffles hoofdschuddend. Treedt ze nog altijd gemaskerd op?

— Dat zegt men tenminste — en ik kan je mededeelen dat de heeren congresleden in de hoogste mate nieuwsgierig zijn. De danskunst van deze onbekende vrouw moet werkelijk aan het wonderbaarlijke grenzen, en het valt moeilijk, zich aan haar betoovering te onttrekken.

— En waarom ga je er nu eigenlijk heen?

— In de eerste plaats om te leeren, vervolgens omdat het zeker belangwekkend zal zijn, en ten derde omdat ik misschien mijn troef kan neerwerpen in het spelletje van die geheimzinnige vrouw!

— Zou ze al hier zijn?

Raffles gaf niet aanstonds antwoord, maar tuurde naar den witten portier van het cabaretgebouw, dat zij nu juist passeerden, en antwoordde toen langzaam:

— Ik kan het niet met zekerheid zeggen! Het is zeer wel mogelijk! En hier zijn we er Brand, dit is het hotel! Het is er vrij goed — voor Zuid-Afrika! Denk erom dat je mijn secretaris Brunt bent, dien ik verwacht, en Henderson — wel,

dat is onze chauffeur! En zoodra dit achter den rug is — een kwestie van een paar dagen — be- loof ik je Brand, dat wij Johannesburg zullen verlaten, en naar het Noorden zullen trekken, om daar wat te gaan jagen op grof wild. Gelukkig wemelt het hier en daar nog van water- bokken, gnoes, en andere hertensoorten, zoo groot als je ze waarschijnlijk nog nooit hebt gezien, tenminste niet in vrijheid. Misschien kunnen wij zelfs wel op zebra's jagen, dat wil zeggen met de lasso, want ik zou er niet toe te krij- gen zijn, een van die prachtige, en zeldzaam wordende dieren neer te leggen!

— Worden zebra's met de lasso gevangen, mylord vroeg Henderson met groote oogen, die glansden van nieuwsgierigheid.

— Ja Henderson — en ik kan me begrijpen dat je hart als voormalige cowboy bij die woor- den opengaat! Stel het je echter niet al te ge- makkelijk voor, want het is in tegendeel een heel moeilijke karwei, waarnaast het vangen van os- sen en wilde paarden in het niet zinkt. Men vangt de zebra's ook wel met behulp van de zooge- naamde bola, een werptuig, bestaande uit twee of drie looden kogels, die bevestigd zijn aan het einde van even zooveel koorden, omtrent een meter lang en die in een knoop vereenigd zijn. De jager, natuurlijk te paard gezeten, vat dien knoop in de hand, zwaait de bola boven het hoofd, de kogels suizen door de lucht, de koor- den grijpen het vluchtende dier om de voor- beenen en het wordt onherroepelijk ten val ge- bracht, en voor het weer kan opstaan zijn de ja- gers om hem heen verzameld en binden hem!

— Ik dacht dat die soort van jagen alleen in Vuurland werd toegepast! riep Brand uit.

— Neen, ook de Betshuanen en andere kaf- ferstammen passen ze wel eens toe. Het is waar dat ze niet de vlugheid en de geoefendheid be- zitten van de Araukaniërs, die ware meesters zijn in deze sport. En nu wat voorzichtig, Brand — denk er om dat wij een rol te spelen hebben!

Brand kreeg een kamer vlak naast die van Raffles, en Henderson werd aan de overzijde van de gang gehuisvest, zoodat de drie mannen elkander ten alle tijden te hulp konden roepen, indien dit soms noodig mocht zijn.

En pas toen de beide mannen rustig bij elkaar zaten in de ruime, goedverlichte kamer van Raff- les, vroeg deze op gedempte toon naar het lot van de Bruinvisch.

— Maak je over haar maar niet ongerust! antwoordde Brand glimlachend. Zij is voortref- felijk opgeborgen in een kreek, die men alleen door een groot toeval zou kunnen ontdekken — zonder nog ons schip te vinden, want dat is zelfs

bij laag water schier onzichtbaar. Henderson en ik hebben er een soort drijvend dak van bladeren en takken boven aangebracht, dat kan rijzen en dalen met de golven, en dat met buigzame twijgen stevig verbonden is aan den oever. Ik geloof je te kunnen verzekeren dat ons vaartuig daar volkomen veilig is.

— Des te beter, Brand — want wij zullen het wellicht nodig hebben, om eens een bezoek te gaan brengen aan een paar van mijn eilanden, waar een deel van mijn schatten bewaard wordt. Het is zeker tijd dat ik mij eens ga overtuigen, dat alles daar in orde is.

Raffles, trad naar het raam toe, opende het wijd, en keek naar buiten.

Het was op dat tijdstip druk op het groote plein, waarover elektrische trams heen en weer schoven in alle richtingen en waar een in het wit gekleede verkeersagent met een witten helm op met zijn armen wiekte, teneinde de voertuigen, waaronder nog heel wat ouderwetsche huifkarren, in goede banen te leiden.

Hij liet zijn blikken dwalen naar de overzijde, waar alweder een file stond te wachten om tot het bespreekbureau te worden toegelaten van het theater, en zeide toen tot Brand, die naast hem was komen staan:

— Ik heb haar gezien, gisteravond, die Desirée Laroche. Zij draagt Fransche en Engelsche liedjes voor, afgewisseld met een paar danspassen. Je kent het genre wel. Eigenlijk gezegd dacht ik dat het reeds lang had afgedaan.

— En was het de moeite waard?

— Zij heeft een stem als een gebarsten schel, Brand! En toch staan die menschen daar voor haar, je behoeft er niet aan te twifelen!

— Maar waarin schuilt dan haar succes?

— In haar oogen — in de wijze waarop zij zich beweegt — in de paar danspassen die zij maakt! Het is verwonderlijk, wat die vrouw met haar lenig lichaam weet uit te drukken. Je zult haar trouwens wel spoedig zien — want zij logeert met haar accompagnateur, die haar op den vleugel begeleidt, in dit hotel. Stil daar verlaat zij juist den schouwburg, met haren makker! Laten wij een weinig in de kamer terug treden — ik kan mij vergissen, maar ik heb den indruk gekregen, dat die monsieur Laroche iets tegen mij heeft! Ik heb er hem een paar malen op geatrapeerd, dat hij mij op een vreemde wijze aanzag — op een wijze, waarop men zijn vrienden meestal niet beschouwd!

— Hebben jullie met elkaar gesproken?

— Dat wil zeggen — met haar heb ik gesproken! Een toevallige ontmoeting op een gang. Zij liet iets vallen. Ik raapte het op. Een paar

woorden om mij te bedanken. Een paar woorden van mij. Je weet hoe zulke dingen gaan. Trouwens liet zij het met opzet vallen, daaraan twijfel ik geen oogenblik.

— Wel dan zal de man eenvoudig jaloersch zijn! riep Brand uit.

— Het is mogelijk — maar hij bleek anders al zoo vreemd, voor die ontmoeting plaats had! Dat klopt dus niet goed, want voor dien tijd hadden wij niet de minste notitie van elkander genomen. Kijk nu toch eens wat een vorstelijke gang! En van dezen afstand zie je niets dan de prachtige zwarte oogen in het witte gezicht!

— Ja, ze is mooi! zeide Brand zacht. En is die man naast haar, haar man?

— Dat zegt men, Brand!

— Een onsympathieke tronie!

— Zeg maar gerust een echt misdadigers-type! Let eens op die groote, ver van het hoofd wijkende ooren, met die buitengewoon ongunstige, platte oorlellen. Het is een echte kop voor Lombroso. Overigens uitstekend gekleed — zelfs voor Parijs of Londen! Zie je dien diamant, die aan zijn vinger schittert? Hij is een levende reclame voor de diamantvelden!

— Heb je al met den man zelf gesproken?

— Het is bij de uitwisseling van een paar blikken gebleven, zooals ik je al zei, en ik weet niet waardoor het komt, maar die zijn van weerszijden niet heel erg vriendelijk uitgevallen. En nu zijn zij het hotel binnengegaan — als je wilt kun je haar van dichtbij bekijken — meestal zitten zij om dezen tijd in den wintertuin, waar het heerlijk koel is. Nadat Brand zich volkomen geïnstalleerd had, begaven de beide vrienden zich naar den wintertuin, terwijl Henderson, niet alleen om in zijn rol te blijven, maar ook uit eigen aandrang, zich afgezonderd hield, en een kijkje ging nemen in de stad, die genoeg aantrekkelijks biedt voor den vreemdeling.

De reus had voorts in opdracht, zoo spoedig mogelijk te zorgen voor een uitstekende auto, zoo goed als er hier maar een te krijgen was.

Want langzamerhand begint het zuiden van Afrika overdekt te worden met van dezelfde uitmuntende verkeerswegen als waarop Engeland terecht zoo trotsch is. Het is waar dat die nog maar alleen de groote plaatsen aandedden, en een paar honderd mijlen ten noorden van Johannesburg werd het al wat moeilijker, zich van de auto te bedienen, en moest men noodgedwongen wel gebruik maken van de ouderwetsche wagentjes met vier even groote, groote, en heel dunne wielen. En die waren nog maar alleen geschikt voor de aangelegde wegen. In de prairie zouden zij al heel spoedig stukgereden zijn en daar zag

men dan ook nog steeds de oude ossenwagens der voortrekkers!

Raffles wist dat dit werk uitstekend was toevertrouwd aan Henderson, die een soort van aangeboren gave had, uit een honderdtal auto's na vijf minuten de beste uit te kiezen.

En een auto zou men misschien moeten hebben, ofschoon Brand zich met den besten wil van de wereld niet kon voorstellen, waartoe Raffles zulk een voertuig noodig had, terwijl er toch treinen naar alle richtingen liepen.

Maar hij voelde wel dat er iets omging in zijn zonderlingen vriend, waarover deze zich nog altijd niet had uitgelaten, en dat dus zeker nog geen vasten vorm had aangenomen, want Raffles was niet gewend, iets voor Brand verborgen te houden, althans niet waar het zijn zakelijke ondernemingen betrof.

En zoo zaten dan de beide vrienden een oogenblik later in den koelen wintertuin, en daar voegde zich een oogenblik later Bird bij hen, die grooten indruk op Brand maakte door zijn geweldige afmetingen.

Wat verder zat het echtpaar Laroche, en Brand merkte heel goed op, dat de vrouw zoo-wel als de man een paar malen scherpe blikken wierpen in de richting van Raffles, die er echter niets van merkte, of dit althans niet liet blijken. Hij keek tenminste volstrekt niet terug. Daarentegen deed mijnheer Bird dit voor twee! Naar het scheen kon hij de blikken niet afwenden van de vrouw, die rustig haar sorbet door een rietje opzoog, zonder in het minst acht op den nieuwen aanbieder te slaan.

Aan Raffles ontging intusschen dit stille spel niet.

Nog dien morgen zorgde hij, dat ook Brand een uitnodiging ontving voor den dansavond, en pas toen dit alles voorbereid was, maakten de beide vrienden nog een fraaien toer in den pas door Henderson gehuurden wagen, in den schoonen, heuvelachtigen omtrek van de stad.

Zij dineerden vroeg en bezochten daarna, op aandringen van Brand, die zich zeer nieuwsgierig toonde, het cabaret aan de overzijde van het plein.

En ofschoon Brand vooringenomen was — hij erkende voor zichzelf volmondig dat er van de bekoorlijkheid der Fransche artiste niet te veel gezegd was.

Om het Congres bekommerde Raffles zich natuurlijk niet. Trouwens, het was zeer moeilijk, daar toegang te krijgen, als men geen bijzondere uitnodiging had, en tot „het vak" behoorde.

Hij wist overigens zeer goed, waarom het

zou gaan — aaneensluiting van de patroons, mijneigenaren, directeuren van maatschappijen, juweliërs, handelaars in ruwe en geslepen diamant, om te geraken tot betere arbeidsvoorwaarden — wel te verstaan, beter voor hen! Het doel was, een gemeenschappelijke basis te vinden, waardoor de concurrentie eenigszins beperkt werd, en het daardoor mogelijk zou worden, de loonen eenigszins te verlagen, en den arbeidstijd te verlengen.

Het kon omstreeks elf uur in den avond zijn, toen Raffles en Brand den snikheeten schouwborg verlieten, verheugd dat zij in de koele avondlucht traden, vervolgens een korte wandeling maakten, en toen hun hotel weder betraden, waar zij zich onmiddellijk begaven naar de onder grond gelegen zaal, alwaar het feest der heeren congresleden zou plaatsvinden. De keuze van deze plaats is minder vreemd, als men bedenkt, dat het des zomers in de kelders nog het beste is uit te houden.

Van een kelder had overigens de zaal niets, waar Raffles en Brand nu binnentraden, en waar reeds een groot aantal heeren bijeen was, allen in smoking, en een half dozijn dames.

De zaal was tamelijk hoog, het was er nog tamelijk frisch, overal stonden gemakkelijke fauteuils, vier aan vier geschaard rondom de lage tafeltjes van glanzend mahoniehout, en kellners in roode buizen, meerendeels kaffers, liepen geruischloos heen en weer over het dikke tapijt.

In het midden had men een ruimte gemaakt, cirkelrond, waar de Zwarte Danseres zou optreden, en dit ronde tooneel, een paar decimeters van den vloer, werd bestraald door slechts een enkele lamp, die er juist in het midden boven hing, op de wijze als dit het geval is bij boksringen.

Op het oogenblik brandde die lamp nog niet, en de zaal was verlicht door de electriche wandarmen, en de schemerlampjes op de tafel. Er werd vrij zwaar gerookt men hoorde het schorre stemmengefluister der nieuwsgierige heeren, champagnekurken knalden, en de whisky-soda stroomde in beekjes.

Nu en dan klonk een luide lach, en toen viel eensklaps een doodelijke stilte.

In een der zijwanden van de zaal was een blauwfluweelen gordijn terzijde geschoven, en een gedaante schreed vlug over het bergpad, dat naar het ronde podium voerde, tusschen de rijen clubfauteuils door, op den voet gevolgd door een man, die een tasch onder zijn arm droeg, en die aanstonds zijn schreden richtte naar een piano, niet ver van het ronde tooneel,

maar schier onzichtbaar in de gedempte schemering, nu de wandlampjes waren gedoofd, en alleen hier en daar wat schemerlampjes op de tafels zwakjes gloeiden.

Men zag hoe de gedaante met een luchtigen sprong op het tooneel wipte, en op hetzelfde oogenblik begon de lamp boven het tooneel een vreemd, paarsachtig licht uit te stralen, en de vrouw die daar stond wierp haren mantel af, strekte de armen zoover zij kon uit, en stond voor een oogenblik doodstil.

De vrouw was gekleed in een nauwsluitend, zwart zijden Spaansch dansgewaad, dat eindigde in een kort rokje.

Het haar was hoog opgemaakt, en werd vastgehouden door een Spaanschen kam. Boven het oor was een groote, gloeiend roode roos gestoken. De vrouw, zeer bleek, droeg een tame-lijk groot masker, waardoor het onmogelijk was haar trekken te herkennen. De heer voor de piano, op wien trouwens niemand gelet had, was een baardig, gebrild, gebogen mannetje, met een kalen kruin en blijkbaar zeer bijziende.

Dadelijk ontlokten zijn geoefende vingers een vreemdsoortige melodie aan de toetsen, en langzaam, heel langzaam, op dezelfde plaats staande, begon de vrouw de heup te wiegen.

De Zwarte Danseres danste....

**Wilt U Uw Vriend
of U zelven een welkom geschenk geven, koopt dan
een blikken doos DUBEC van 50 of 100.**

HOOFDSTUK V.

Wie is zij?

Het was zoo doodstil in de zaal, behalve het zachte, sleepende pianogetokkel, dat men duidelijk het minste gerucht hoorde — het schuifelend verzetten van een voet, een zenuwachtig kuchen, het getinkel van een lepelkje in een leeggedronken glas, een enkele maal een schorrig lachje.

Raffles keek eens rond.

Het licht van de groote lamp reikte juist zoover, dat alleen het podium er door bestraald werd, maar toch waren de gezichten der mannen die het dichtstbij zaten vrij duidelijk te zien.

En al die gezichten waren bleek en strak, al die mannen staarden naar het tooneel, en schenen geen enkele beweging te willen verliezen.

De witte armen geleken slangen, die door elkander kronkelden, dan weer zich van elkander af bewogen, haar lippen waren bloedrood onder het masker, en tusschen die half geopende lippen zag men het blinken van haar witte wolventandjes.

Zij danste een Spaansche dans, en de castagnetten klonken tartend en met een pijnlijk-luid geklepper in de zware stilte.

Raffles keek naar Brand.

De jongeman zat onbeweeglijk, terwijl hij met de oogen de Zwarte Danseres volgde, die het onnavolgbare gratie nu eens over het tooneel zweefde, dan weer bijna doodstil stond.

Soms lachte zij zonder eenig geluid te geven, bijna onbeweeglijk staande, het hoofd wat achterover, en dan zag men twee rijen kleine, prachtige tanden, en de gespannen, sneeuwwitte hals.

Zelfs de vrouwen lieten zenuwachtige lachjes hooren, als de vrouw weer begon te dansen en met snelle wendingen het lichaam over het ronde tooneel deed zweven.

Toen de muziek eindelijk zweeg, en zij daar roerloos stond, de armen slap neerhangend, bleef het nog geruimen tijd drukkend stil, en toen eerst scheen een zware last te worden afgewenteld van den toeschouwer, en een razend applaus barstte los.

De Zwarte Danseres danste even met een hoofdknikje, en de baardige pianist kwam aan-

loopen, struikelde over het podium, en de lach was als een bevrijding. Hij hief den zwaren mantel op, waarin zij zich onverschillig wikkelde, en toen schreed zij snel langs het gangpad, en verdween achter het blauwfluweelen gordijn.

Brand wilde een opmerking tot Raffles maken, maar hij zag tot zijn verbazing dat de plaats naast hem ledig was.

Zou Raffles er soms al genoeg van hebben?

Dat was toch bijna onmogelijk!

Aanstands zou hij zeker wel weer terugkeeren, hij was er zeker van.

Er kwam een luchtig gekleede jongedame, die een paar liedjes zong, maar bijna niemand lette op haar — men wachtte slechts op de terugkomst van de Zwarte Danseres, die nog tweemaal moest optreden, de laatste maal in een Salomédans van haar eigen vinding.

Het tweede nummer van de Zwarte Danseres had zoo mogelijk nog grooter uitwerking dan het eerste, en toen het applaus daarna bedaard was, toen was Raffles nog steeds niet teruggekeerd, en Brand begreep volstrekt niet wat hij uitrichtte.

Had de warmte hem soms bevangen?

Dat leek onwaarschijnlijk, want dan zou hij Brand wel met een paar woorden gewaarschuwd hebben.

En voor de derde maal werd het tooneel plotseling weer in een vreemd schijnsel gevangen, en midden daarin stond de Danseres, en wierp haren mantel af — zij was nu Salomé, die den sluierdans danste.

Juist toen Brand verdiept was in den dans voelde hij den druk van een hand op zijn knie, en hij begreep dat Raffles was teruggekeerd.

Toen voelde hij de lippen van Raffles vlak bij zijn oor, die hem influisterde:

— Sta op en ga eens mee!

— Waarom? Zie eens, hoe schoon zij danst!

— Ik zie het Brand, en ik erken dat het mooi is — maar wij hebben nu andere dingen te doen! Ben je een man? Maak je dan los van die aantrekkingskracht en ga mee!

En Brand voelde hoe Raffles hem wegvoerde zonder dat iemand zelfs acht op hen sloeg.

Een oogenblikje daarna was hij buiten de zaal, en keek naar Raffles, op wiens gelaat een vreemde uitdrukking te lezen viel.

— Wat is er nu? vroeg hij, een weinig ongeduldig.

— Kom maar mee, dan zal ik het je toonen! En haast je maar wat, want aanstonds is de dans afgelopen — en ik ben bang dat de ware dans dan pas goed zal worden ingezet! Maar — dan dansen wij mede, dat verzeker ik je!

En weer vatte hij Brand bij de hand, voerde hem de steenen trap op, bereikte de vestibule, en liep haastig met hem twee trappen op, zonder van de lift gebruik te maken.

Brand verbaasde zich, toen hij bemerkte, dat Raffles zijn eigen kamer voorbij liep, een eind verder stilstond, luisterde, een van zijn fijne loopertjes in een deurslot stak, en toen haastig Brand naar binnen duwde met de gefluisterde woorden:

— Vlug wat!

Hij had de deur alweer gesloten, knipte het licht aan, en Brand bemerkte dat hij in een goed gemeubelde logeerkamer stond, die met een zijdeur in verbinding stond met een tweede vertrek.

Het eerste werd blijkbaar bewoond door een mooie vrouw, die veel zorg besteedde aan haar toilet.

— Dit is de kamer van Desirée Laroche! zeide Raffles vlug. En hiernaast is de kamer van mijnheer haar gemaal. Daar kan ik je iets belangwekkends toonen. Maak wat voort, want het zal wel niet lang duren, of zij verschijnen!

— Maar zij zullen toch wel in de onderaardsche feestzaal zijn?

— O ja, daar zijn zij ongetwijfeld! antwoordde Raffles met een spotlachje. Maar niet als toeschouwers, zooals jij denkt.

Het had weinig gescheeld of Brand had een schreeuw gegeven.

— Wat zeg je daar? riep hij uit. Je wilt toch niet zeggen dat de Zwarte Danseres...

— Dezelfde is als Desirée Laroche! Ja, dat wilde ik zeggen, en ik geloof dat ik gelijk heb ook! Wat mij er het eerst op bracht — ik zou het je onmogelijk kunnen zeggen. Misschien hebben die paar danspassen, die zij op de planken van het cabaret uitvoert haar wel aan mij verraden, of wellicht was het haar loop — maar ik geloof dat het in de allereerste plaats en voornamelijk is geweest, het onbeduidende brandvlekje, dat zij aan den top van haar wijsvinger heeft, en dat ik vanavond, toen ik haar

door den kijker opnam, ook bij toeval reeds had opgemerkt.

— Als dat je eenig bewijs is —

— O neen, ik heb er nog meer! Zie maar eens!

Raffles had een valies opgenomen, van echt varkensleer gemaakt, een van die vierkante modellen; die men over bijna de geheele wereld suite cases noemt.

Hij tastte even rond met zijn fijne vingers in de buurt van het lederen hengsel, er liet zich een knappend geluid hooren, en aan de bovenzijde van een der valieshelften klapte het kunstig verborgen dekseltje open van een klein, ondiep, geheim vakje, waarin zich rammelend een twintigtal kleine voorwerpen bewogen, toen Raffles het valies even schudde.

Brand bukte zich zeer verwonderd over het valies heen, en riep:

— Wat is dat nu? Daar zitten keisteenen in!

— Die hebben er niet altijd in gezeten, Brand! Een half uur geleden waren zij zuivere diamanten! Er waren er bij, zoo groot als een hazelnoot!

— En waar zijn die dan nu? riep Brand in de grootste verwondering.

— In mijn eigen valies, Brand! antwoordde Raffles lakoniek. En je ziet nu wel, dat ik gelijk had, dien mijnheer Laroche met zijn Fransche allures en gepoederde tronie te wantrouwen!

Raffles legde weer een dun laagje watten over de keisteentjes, dat hij er zooeven had afgenomen, en dat zeker bestemd was geweest om het rammelen van de kostbare steenen te belletten, knipte het dekseltje weer dicht, waarvan nu volstrekt niets meer te onderscheiden viel, sloot het valies, en zeide glimlachend, terwijl Brand in de grootste verbazing toelisterde:

— Je kent mij, Brand, en je weet dat ik nooit genoeg neem met vermoedens! Ook aan halve zekerheden heb ik het land, en daarom ben ik onmiddellijk opgestaan, zoodra ik het kleine brandvlekje, denkelijk afkomstig van het uitdooven van een sigaret, in het oog had gekregen, en heb mijn halve zekerheden in heele doen verkeeren!

— Maar het kan Laroche onmogelijk geweest zijn! zeide Brand hoofdschuddend. Wil je zeggen dat dat oude bijziende mannetje aan de piano...?

Inplaats van rechtstreeks antwoord te geven trad Raffles haastig op een ander valies toe, opende het met behulp van zijn looper, en wees Brand met uitgestrekte vingers op een complete verzameling uitstekend gemaakte pruiken en baarden.

— Die kan hij heel goed nodig hebben in zijn beroep! meende Brand schouderophalend. Het is waar dat hij thans als haar accompanateur optreedt, maar je hebt me zelf gezegd, dat hij ook wel eens stukjes met haar opvoert, en daar heeft hij natuurlijk deze dingen bij nodig!

— Het is mogelijk, Brand, en dat ontken ik ook niet! Maar het is dan toch wel heel toe-

vallig. Overigens — ik voor mij twijfel reeds geen seconde meer, maar ik wil ook jou zekerheid verschaffen. Dus je ziet dat de Zwarte Danseres vannacht een herhaling zal geven van wat er reeds bij vroegere, dergelijke danspartijen geschiedde. Heb je gelet op Bird? De ongelukkige is volkomen in haar macht!

HOOFDSTUK VI.

Hoe de val werd uitgezet.

Brand wierp een blik om zich heen, wees toen op nog andere valiezen, en zeide zachtjes:

— Alles schijnt gepakt te zijn!

— Dat is duidelijk! Zij moeten er op rekenen overhaast te moeten vertrekken!

— Maar haar contract in het cabaret kan toch nog niet afgelopen zijn?

— Toevallig wel! Het is vandaag de laatste van de maand — en voor morgen heb ik reeds een andere kunstenares op de biljetten aangekondigd gezien! Overigens zou zij zich in geval van nood natuurlijk niet storen aan een contract!

— Is Zuid-Afrika een gemakkelijk land om er zich verborgen te houden?

— O ja, als men de groote steden maar mijdt, en ver genoeg gaat! Het is zoo ontzaglijk groot, dat het bijna niet te bewaken is, evenmin als Alaska bijvoorbeeld, waar wij een betere ervaring van hebben! Maar je kunt ervan op aan, dat het waardige echtpaar Laroche de zaken wel zoo zal inrichten, dat zij buiten schot blijven!

— Ik kan mij niet voorstellen, hoe zij het denkt aan te leggen!

— Ik daarentegen geloof, dat ik het wel weet, Brand!

— Zij zal misschien met Bird gaan soupee-

ren, dat neem ik aan, maar dan zal hij toen wel geen fortuin bij zich dragen?

— Neen, maar dat laat hij achter in zijn loo-geerkamer! En tijdens het herdersuurtje zal hij hier terugkomen, en de kamers afzoeken!

— Je spreekt in het meervoud?

— Ongetwijfeld! Bird alleen zal wel niet voldoende opleveren! Ik denk dat zij zijn vrienden ook uitnodigt!

— Maar zij woont toch hier in het hotel! Dat zou toch te gevaarlijk zijn!

— Zij zal wel elders, en dan liefst ver hier vandaan, een pied à terre hebben! Ik meen mij zooiets te herinneren uit vroegere berichten. Maar stil — ik geloof dat ik daar snelle schreden hoor naderen! Laten wij maken dat wij weggomen!

Raffles snelde naar de deur, maar het was reeds te laat!

De schreden klonken reeds zoo dichtbij, dat Raffles en Brand zeker gezien zouden worden, als zij nu de gang betraden. Er was niets aan te doen — zij moesten hier blijven en zoo snel mogelijk een schuilplaats trachten te vinden, op gevaar af dat zij ontdekt zouden worden.

Op hun teenen sluipend bereikten zij de tusschendeur, die naar het slaapvertrek van de danseres voerde en het was maar juist bijtijds,

want nauwelijks waren zij daarbinnen, of zij hoorden daarnaast een sleutel in het slot steken, het licht aanknippen, dat Raffles natuurlijk had uitgedaan, alvorens de andere kamer binnen te stappen, en onmiddellijk daarop een uitroep van verbazing en ongeduld, volgend op het dichtslaan van de deur:

— De deur was open! Heb jij die opengelden, Fanny?

— Zoo gek ben ik niet! antwoordde even ongeduldig de stem van de vrouw, die nu met den voornaam Fanny werd aangesproken. Dat zal wel weer een ezelachtigheid van jou zijn geweest. Weet je zeker, dat je sleutel niet pakte?

— Hij pakte juist maar al te goed — ik behoefde den knop maar om te draaien.

— Als je wat minder dronk, Henri, dan zou je geen stomiteiten begaan, die ons vroeg of laat in het verderf moeten storten. De deur openlaten van een kamer, waar voor een paar honderdduizend dollars...

— Houd je mond, canaille! beval de Franschman ruw. Vraag ik je om zoo veel te spreken? Kleedt je nu maar dadelijk uit, en praat er niet meer over! Komen ze?

— Natuurlijk komen ze. Er wordt immers gespeeld! Ken ik het werk soms niet meer? antwoordde de vrouw scherp.

— Vraag niet zooveel, maar haast je wat, anders mochten zij eens berouw krijgen!

De vrouw gaf geen antwoord, maar het was duidelijk, dat zij nu de schouders ophaalde, want haar minnaar ging op driftigen, hoewel gedempten toon voort:

— Ik zou je aanraden, niet zoo minachtend te doen! In den laatsten tijd beval je me niet, Fanny! Pas op, want je weet dat er niet met me te spotten valt! Naar je kamer en je gekleedt! Hoeveel komen er zoowat?

— Allemaal op twee of drie na! Bird is er, en Bastones, en zoowat alle anderen! Het wordt dezen keer een goeden slag!

— Je hebt Emmy toch gewaarschuwd?

— Natuurlijk!

— Stemde zij dadelijk toe?

— Zou zij niet? Ze wilde haar huis heel graag afstaan om er kaart te spelen, als ze ook maar wat van de buit meekrijgt!

— Als ze maar niet te veel eischt! bromde de ander. Hoe laat is de samenkomst?

— Ik heb hen uitgenoodigd tegen één uur!

— Vonden zij het niet vreemd, dat de fuif niet plaats heeft in het hotel?

— Heelemaal niet! Ik zeide hun, dat wij rustiger kunnen spelen bij een goede kennis van

mij. Namen heb ik natuurlijk niet genoemd. Zij zullen niet eens weten waarheen zij gaan, want zoo goed kunnen zij de stad onmogelijk kennen. De jongens zullen als chauffeurs optreden, en zoo worden zij bij vier tegelijk gebracht! Het komt precies uit — wij krijgen 24 van de rijkste diamantknulletjes op bezoek! Dan de gewone truc — de roulette — veel champagne — desnoods nog wat erin — want de opium is niet voor de musschen — en dan kunnen jullie rustig aan het werk gaan, zonder te worden gestoord!

Raffles, die met Brand een schuilplaats had gezocht achter een der zware venstergordijnen, die tot op den grond neerhingen, stootte dezen aan, en de jongeman fluisterde heel zacht aan zijn oor:

— Het is precies, zooals je het gedacht had. Daar is mevrouw al in hoogst eigen persoon!

Inderdaad was de Zwarte Danseres, nog altijd in het costuum van Salomé gekleed, met een zwaren mantel om, door de scheidingsdeur binnengetreden, en nu sloot zij deze, wierp den mantel af en begon zich haastig te verkleeden, ditmaal in een fraai avondtoilet van zeegroene zijde.

Toen nam zij, niet weinig tot verbazing van Brand, een langen zwarten pruik af, en toonde haar eigen, kortgeknipt, rosblond haar.

Zij kamde de pruik behoedzaam, bevestigde ze opnieuw, maakte het haar op, nam haar geelaat opnieuw onderhanden — en telkens moest zij met een kwaden uitroep antwoorden op de ongeduldige waarschuwingen van Henri Laroche, die een paar malen de deur opende, en haar tot spoed aanzette.

Maar nu was zij gereed, wierp nog een laatsten blik in den spiegel, zag om zich heen, als om te zien, of zij niets vergeten had en een kort oogenblik was het Brand alsof alles verloren was, toen haar oogen gedurende enkele seconden recht op de zijne gevestigd schenen te zijn, door den smallen reet van het gordijn heen.

Reeds greep hij naar zijn achterzak, waar zich zijn kleine browning bevond, toen de vrouw alweer haar blik afwendde, haar tasch greep, haar sjaal, en zich tenslotte door Laroche den mantel weer om de schouders liet leggen.

Daarop verliet zij het vertrek weer door de scheidingsdeur, en het was duidelijk dat zij er volstrekt niets had achtergelaten. De logeerkamer zag er nu uit als het vertrek van een gast die op het punt staat, het hotel te verlaten.

De beide mannen waren roerloos naast elkander blijven staan, ieder oogenblik rekenend op ontdekking, en zij haalden pas verlicht adem

toen zij de deur van Laroche's kamer weder hoorden openen en sluiten.

Nog een minuut bleven zij waar zij waren, en toen pas waagde Raffles het het gordijn terzijde te schuiven, en in het nu donkere vertrek te treden.

Hij sloop op zijn teenen naar de verbindingsdeur, opende ze, maakte licht, en met een enkelen blik zag hij, dat de bagage van Laroche er nog stond, bestaande uit een enkelen koffer, die evenwel ook geheel gepakt was, en alleen het valies met het geheime vakje was verdwenen!

Dat had de schurk blijkbaar maar aanstonds meegenomen, voor geval de zaak geheel mocht misloopen en hij dadelijk overhaast moest vluchten.

Raffles opende de gangdeur, luisterde even, en wenkte toen Brand, nadat hij zich overtuigd had dat alles op de gang veilig was.

En de jongeman slaakte een zucht van verlichting, toen zij eindelijk buiten stonden.

Men hoorde druk heen en weer loopen, en heeren in de rok, met nog bleke of vuurroode gezichten, liepen deur in deur uit, spraken fluis-terend eenige woorden met elkander, lachten een schor lachje, en namen dan afscheid van elkander — en als zij elkander dan nog eens nakeken, lag er weinig vriendelijks in hun blik.

Dat waren de toekomstige gasten van Emmy, de vriendin van de Zwarte Danseres!

— Waarschuw onmiddellijk Henderson, fluis-terde Raffles Brand in, en zorg dat hij met de auto postvat op de duisterste plek van het plein, gereed om dadelijk weg te rijden. Kom dan onmiddellijk terug, want wij moeten ons haastig verkleeden!

— Wat moet Henderson doen?

— Een van ons beiden moet hij naar het huis van die Emmy rijden! Ik moet weten waar dat is. Hij heeft dus niets anders te doen dan een van de auto's met gasten te volgen, maar zoo, dat het volstrekt niet in het oog loopt. De ander van ons blijft hier en houdt een oog in het zeil. De schelmen zullen natuurlijk niet durven handelen voor alles hier in diepe rust is.

Zonder te antwoorden haastte Brand zich weg om de instructie te gaan uitvoeren.

Hij vond Henderson in het bediendenvertrek, waar hij zich al vele vrienden had verworven onder het personeel, met name onder het vrouwelijke, en een enkel oogknipje was voor den reus voldoende om hem te doen begrijpen, dat zijn hulp verlangd werd.

Brand voerde hem wat terzijde, Henderson knikte, na zijn instructies te hebben ontvangen,

en begaf zich onmiddellijk naar de garage om de auto in gereedheid te brengen.

Brand moest bij het terugkeeren naar zijn logeerkamer een paar malen een raam passeeren dat op het plein uitzag, en hij zag dat er reeds een paar auto's voor het hotel klaarstonden, die daar blijkbaar op hun vrachtje wachtten.

— In orde! zeide hij zacht tot Raffles, die zich reeds ontwaan had van zijn rokcostuum, dat hij voor de gelegenheid gehoord had — want ditmaal was er niet zulk een officieel gewaad bij de geringe bagage geweest!

Eigenlijk had Raffles op andere dingen gerekend dan op zulk een avontuur in Johannesburg!

— Verkleedt je dan snel, en vergezel Henderson. Ik zal hier op je terugkomst wachten.

— Er moet haast gemaakt worden, Edward, want er staan al auto's op de heeren te wachten!

Brand had zich in een ommezentje verkleed, en zich in het gemakkelijke sportpak gestoken, waarmede hij ook de reis aan boord van de duikboot had gemaakt.

Met een lakensche sportpet en een donkeren overjas — de nachten kunnen in dat tropische land zeer frisch zijn — was zijn toilet volmaakt.

Hij drukte Raffles de hand en zeide:

— Ik moet zeker onmiddellijk terug, nadat ik mij overtuigd heb waar het huis is?

— Zonder een seconde te verliezen! Het is zeer waarschijnlijk, dat ik je hier noodig heb! En laat ook Henderson niet gaan slapen — mis-schien heb ik ook zijn hulp wel noodig! Laroche zal het werk heel zeker niet alleen opknappen, maar zich van de hulp van handlangers bedienen.

Een hoofdknik, en de beide vrienden namen afscheid van elkander.

Raffles ging bij het raam staan, en kon achter-eenvolgens drie auto's zien wegrijden. Zeer duidelijk waren de witte plastrons der heeren-overhemden te zien, en verscheidenen hunner droegen den deftigen, hoogen hoed.

Raffles schudde minachtend het hoofd, en mompelde voor zich heen:

— Ezels! Jullie verdienen ook niet beter! En geplunderd zullen jullie ook worden — al is het dan ook niet door den man, die het zich voor-nam! Wij zullen eens een spaak in het wiel steken, madame!

Raffles bleef nog eenigen tijd aan het raam zitten, terwijl de kamer donker was gemaakt, en toen zag hij plotseling een snelle auto te voorschijn schieten uit een zijstraat, en een ge-

sloten taxi volgen die zoeven van voor het hotel was weggereden.

Hij glimlachte even.

Dat was zijn wagen, die daar wegschoot, en zich als een havik op zijn prooi stortte!

Hij wist dat Henderson de taxi niet meer uit het oog zou verliezen, al moest hij ook tot aan het einde van de wereld rijden!

Bijna een uur verstreek.

Raffles wist zeer nauwkeurig, waar de loo-geer vertrekken gelegen waren van de deelnemers aan het congres.

Bijna allen hadden zij hunne kamers op de derde verdieping in een der vleugels en dicht bijeen — de nummers van hun kamers liepen bijna zonder onderbreking door.

De schelmen die op hun geld en juweelen voorzien hadden, zouden het dus betrekkelijk gemakkelijk hebben.

Raffles erkende — het zat goed in elkaar — het was knap voorbereid!

Misschien hadden de diamantkoningen gedacht, slechts een uurtje of een paar uren weg te blijven — maar dat zou die sluwe Fanny, klaarblijkelijk een rasechte Engelsche, die zich een Fransch accentje had aangewend — wel weten te beletten!

De dieven behoeften dus niets anders te doen dan wat kamerdeuren te forceeren!

Langzamerhand werd het stil in het hotel.

Langzamerhand doofden de lichten uit.

Het cabaret was reeds lang gesloten — althans men zag geen spoor van licht meer, de winkels hadden, zooals vanzelf spreekt, reeds geruimen tijd eerder hunne etallagelichten gedoofd en het plein was bijna duister op een enkele electrische lamp na.

Een paar malen nog hoorde Raffles den zachten stap van een etagekellner, en toen werd het volkomen stil.

Het was twee uur in den nacht, toen heel zachtjes de deur van Raffles' slaapkamer werd opengemaakt en Brand binnentrad.

Raffles merkte dadelijk de ernstige, ongeruste uitdrukking op het gelaat van zijn vriend op:

— Wat is er? vroeg hij, snel op hem toetredend. Toch geen ongelukken gebeurd? Henderson?

— Henderson is zoo gezond als een visch en wacht nadere bevelen — hij staat weer met de

auto op dezelfde plek van zoeven. En als je mijn raad wilt volgen, Edward, pak dan onmiddellijk je boeltje en maak dat je wegkomt, waarbij ik je graag op den voet zal volgen!

— Ik denk er niet aan, Brand! Niet voordat wij hier ons werk verricht hebben! En waarom zou ik ook?

— Omdat je in gevaar verkeert. Luister maar. Het huis van die Emmy ligt in een der voorsteden, waar nog heel weinig huizen staan. Men is daar nog druk aan het bouwen. Het is een gewoon Afrikaansch huis, met slechts een verdieping. Van een vergissing was natuurlijk geen sprake. De gasten hadden allemaal een beetje te veel gedronken, en hun geschreeuw en lachen was ver hoorbaar. Men zou dus alleen aan zijn ooren al genoeg hebben gehad om hun spoor te volgen! Ik heb Henderson laten wachten, ik ben zelf naar het huis geslopen, en ik kwam daar juist ongeveer tegelijk aan met onzen vriend Laroche! Hij schijnt zelf een van de taxi's te hebben bestuurd. Maar hij kwam natuurlijk door de voordeur binnen — en ik moest mij met een raam tevreden stellen! Dat wil zeggen — ik zorgde waarachtig wel, dat ik voor dat raam bleef! Want wat ik zag en hoorde door een gordijnkier was niet in staat, om mij tot binnentreden aan te lokken.

— Maar wat was er dan toch in 's hemelsnaam! fluisterde Raffles ongeduldig.

— Ik ben er aanstonds — nog even geduld! Fanny was eerst in die kamer alleen met een andere vrouw, met een gezicht, dat me bekend voorkwam — maar dan van heel lang geleden! Ik geloof stellig, dat ze een voormalige Engelsche tingeltangel-ster is! Groot en gezet, en met een allesbehalve vertrouwenwekkende tronnie! Wat ze zeiden kon ik niet hooren, want het raam was gesloten en ze zullen ook wel zacht gesproken hebben, maar ik kreeg den indruk, dat zij nog haastig de laatste beschikkingen troffen voor den grooten slag. En toen vloog de deur open en mijnheer Laroche kwam binnenstormen, letterlijk groen van woede en weet je wat hij in de hand hield?

— Het valies met het geheime vak! antwoordde Raffles, half spottend, half ongerust.

— Geraden! Het hing open, hij hield het aan een hengel vast, en op de palm van zijn linkerhand liet hij wat keisteentjes zien!

HOOFDSTUK VII.

In het holst van den nacht.

Raffles stond een oogenblik in gepeins en zeide toen schouderophalend:

— Het is jammer dat hij het wat vroeg ontdekt heeft — maar ik kan volstrekt niet inzien waarom dat mijn vertrek zou verhaasten! Weet hij soms dat ik hem van die juweelen ontlastte? Komaan, Brand — laten wij ons daar nu maar niets van aantrekken!

— Gij hebt gemakkelijk praten! Laroche moet toch begrijpen dat de dief alleen in het hotel kon schuilen! Hij heeft je toch al een paar malen zoo scherp en vijandig aangezien!

— Ik denk dat hij mij voor een particuliere detective aanzag! merkte Raffles luchtig op. Snel onze maskers voor, en op post gaan staan, want ik denk dat het er nu zal gaan spannen.

— Je blijft er dus bij?

— Meer dan ooit!

Brand gaf geen antwoord. Alles wat hij noodig had was reeds voor hem gereed gelegd — de goedzittende pantoffels met vilten zolen, en de zwarte handschoenen van dun garen, benevens de lap, die het geheele gelaat moest bedekken en waarin slechts een paar kleine openingen waren uitgespaard, om er door te kunnen zien en ademen.

Daar er aan zijn kleederen geen spoortje wit meer te bekennen viel, daar al het glimmende zorgvuldig was weggedaan, zoo zou men in een slechts half duistere gang de beide aldus vermomde mannen, alleen maar met de grootste moeite kunnen onderscheiden.

Raffles deed reeds een stap naar de deur, toen Brand zijn gehandschoende hand op zijn arm legde, en fluisterend vroeg:

— Zullen wij hun hun gang laten gaan? Ik bedoel — zou het niet beter zijn om eenvoudig zelf de kamers af te zoeken?

— Daartoe is het veel te laat, Brand! Het kan niet anders of verscheidene van Laroche's handlangers moeten al zijn teruggekeerd, en hier in het hotel op post staan.

— Maar wij zullen het onmogelijk tegen zulk een overmacht kunnen opnemen.

— Hoeveel van die zoogenaamde chauffeurs waren er dan?

— Zes — Laroche er niet bijgerekend, wel te verstaan!

— Het is veel — maar het is toch geen legermacht! Wij zullen hen rustig hun gang laten gaan, ons alleen overtuigen of zij slagen in hun opzet, en hen dan volgen!

— Volgen — waarheen?

— Natuurlijk naar het huis van Emmy! Het spreekt vanzelf dat onzen man daar den buit in veiligheid gaat brengen! Vermoedelijk zullen zij de diamantvorsten daar vasthouden, niet met geweld, wel te verstaan, maar door spel en wijn — en Laroche zal hier met den allereersten trein zoogenaamd vertrekken, en dus heel vroeg op staan!

— En je zegt dat hij naar Emmy zal gaan!

— Dat zal hij ook, maar hij zal terugkeeren — natuurlijk niet door de vestibule en langs den nachtportier, om geen achterdocht te wekken.

Raffles had de deur reeds geopend, en de twee mannen stonden op de gang.

Als wapens hadden zij hun korte knuppels van gummi, en, ingeval van nood, hunne kleine brownings.

Zij lieten met opzet de deur ongesloten, ten-einde, als zij moesten vluchten, geen tijd te verliezen.

Raffles liep vooruit, en Brand volgde hem op den voet, en zoo ging het door de halfduistere gang, een trap op, totdat zij de derde verdieping hadden bereikt, en toen naar den zijvleugel.

Hier gingen zij met de uiterste behoedzaamheid verder, en dat was maar goed ook, want het geoeffend oor van Raffles had al spoedig een geluid opgevangen, dat hem bekend voorkwam.

Het was het krassen van een scherp instrumentje over metaal.

Klaarblijkelijk waren de schelmen dus reeds

aan het werk gegaan, onder toezicht van Laroche.

Raffles hield Brand met een gebaar tegen en ging heel voorzichtig nog wat verder tot hij zijn hoofd om den hoek van den gang kon steken, waaraan de meeste kamers der congresleden gelegen waren.

Met opzet blijkbaar was het licht, het eenige lampje in die gang, uitgedraaid, en Raffles zag slechts een heel zwak, zich voortdurend verplaatst schijnsel van een zaklantaren.

Hij zag het kleine rondetje als een dwaallichtje heen en weer gaan over de deuren, van links naar rechts, van hoog naar laag, en toen zag hij in dat schijnsel een hand verschijnen, of liever een paar vingers, die iets vasthielden en aan het slot morrelden.

Dan ging een deur open, heel behoedzaam, en een zwarte gedaante sloop snel en geruischloos naar binnen — en de deur ging weer dicht, het schijnsel bleef even weg, en werd dan weer gericht op een andere deur, wat verder of wat nabij.

En ondanks alles bewonderde Raffles den eenvoud van de geheele onderneming. De bandieten hadden het sterkste en ook het afdoendste middel gekozen, om een man van zijn aardse schatten verwijderd te houden! Zij konden er wel zeker van zijn desnoods den geheelen nacht ongestoord te kunnen werken!

Nu en dan klonk in de verte de zachte stap van den etagekellner, die de wacht had, en dan werd alles plotseling doodstil, tot het geluid zich weer verwijderd had.

Bijna een half uur verliep. En daarginds werd maar steeds doorgewerkt met de regelmaat van een klok. Een paar malen meende Raffles de gestalte te herkennen van Laroche. Hij droeg een soort van zak of valies, dat was niet duidelijk te zien, en dat scheen de vergaarbak te zijn van alles wat er werd gestolen, want nu en dan klonk heel zachtjes het getinkel van goud, afgewisseld met het bijna onhoorbaar ritselen van papier.

Er werd daar zeker een grondige opruiming gehouden, in de vertrekken van de niets vermoedende logeergasten, die zich op het oogenblik vermaakten in een huis, waarvan zij zeker later de ligging onmogelijk konden aanduiden — want Fanny zou er wel voor zorgen dat haar gasten nog voor het kriecken van den dag naar plaatsen werden gebracht langs den weg, droge greppels en boschjes, en wie zou zich dan nog kunnen herinneren wat er met hem gebeurd was?

De zes chauffeurs met hun zoogenaamde taxi's zou men natuurlijk heelemaal niet meer terugvinden. In Johannerburg waren er op dat

oogenblik van die voertuigen zeker wel een paar honderd!

Eindelijk scheen de laatste deur aan de beurt te zijn geweest, het lichtschijnsel verdween voor goed, het zachte gefluister hield op, en Raffles begreep dat de tijd om te handelen was aangebroken.

Hij trok Brand haastig met zich mede, en voerde hem door een aantal gangen naar een der brandtrappen aan de achterzijde van het hotel, die zooveen zeer waarschijnlijk ook door de dieven waren benut.

De jongeman had zelfs den tijd niet om vragen te stellen, want Raffles daalde reeds af langs een van de ladders, met de behendigheid van een geoefend acrobaat, en Brand was wel verplicht hem te volgen.

Zoodra zij beneden waren wierp Raffles het masker weg, en Brand volgde zijn voorbeeld. Ook de overschoenen werden weggedaan, de mannen haalden hunne petten te voorschijn, zij klommen over een lagen mur, en gingen toen vlug, zorgdragend in de schaduw te blijven, naar de plek waar Henderson met de auto wachtte.

— Maar de buit, Edward! fluisterde Brand ontdaan. Laat je den buit in den steek!

— Volstrekt niet! Maar ik maak mij er liever niet van meester in dat hotel. Het zou tot een strijd zijn gekomen, er zou alarm zijn gemaakt, kellners zouden zijn komen toelopen, en wij zouden misschien in een leelijk parket zijn geraakt! Ik heb de juweelen uit het geheime vakje in mijn zak, mijn geld ook — en mocht het noodzakelijk zijn, dan keeren wij in het geheel niet terug, ofschoon ik dan natuurlijk mijn schepen achter mij zou verbranden! Laroche zou zeker zijn mond niet houden, als hij zelf gevat werd, en een ander vertellen over de verdwijning van zijn diamanten!

— Maar nu gaat hij met den buit aan den haal! drong Brand aan.

— Naar het huis van Emmy, Brand — wees daar maar zeker van! Waarheen zou hij er anders mee moeten gaan? Hij kan toch zijn medeplichtige niet in den steek laten zonder gevaar te loopen dat zij hem aanstonds verraaft. Wij zijn hem wel tien minuten voor — en dat is ruimschoots voldoende. Hier is Henderson — gelukkig klaar wakker. Dezelfde weg van zooveen James, en rijdt wat je rijden kunt!

De auto zette zich in beweging, zonder dat Henderson zelfs een woord had gesproken, en nu was deze wagen de achtervolgde inplaats van de achtervolger, want Raffles was er zeker van, dat Laroche aanstonds zou volgen in zijn eigen wagen, hetzij alleen, indien hij nog in het hotel

of daar in de buurt met zijn medeplichtigen had afgerekend, hetzij in hun gezelschap, wat wel waarschijnlijker was, daar de kerels immers over weinige uren, voor de dag aanbrak, de zonderlinge gasten van Emmy weer uit het huis moesten wegbrengen, waarin zij gelokt waaren door de schoonheid van de Zwarte Danseres.

Op dit oogenblik was het nog volkomen donker, maar Henderson had den weg goed onthouden, en de wagen reed in snelle vaart eerst Johannesburg uit, vervolgens door de breede lanen van een keurig aangelegd tuindorp, en tenslotte langs den eenzamen weg, waarlangs zich nog slechts hier en daar huizen bevonden, allen witgepleisterd en de meesten van slechts een verdieping, of zelfs zonder deze, zooals dat in de tropen gebruikelijk is.

— Daar is het huis! fluisterde Brand zacht. Het is nu heelemaal donker maar zij moeten er nog zijn. De blinden zijn zeker neergelaten. Hier is een plek waar we de auto kunnen laten, als je dat noodig acht.

Ongeveer vijftig meters voor het huis begon een zijweg, nog maar tenhalve geplaveid, vol kuilen en bulten, maar die weg was uitstekend geschikt om er de auto voorloopig te verbergen, want verderop verhieven zich reusachtige stapels zand en kalk, steenen en planken.

Hier werd de auto voorloopig neergezet, en toen vroeg Brand:

— Hoe denk je nu te handelen?

— We zullen hem rustig het huis laten binnengaan, en wachten totdat de chauffeurs een aanvang maken met het wegbrengen der gasten. Hoe minder tegenstanders, hoe beter. Het zou niet aangenaam zijn, als een verdwaalde revolverkogel zijn schuilplaats zoekt in ons lichaam!

— Zij zullen niet durven schieten — men zou het hooren, en misschien komen toesnellen!

— Daarop moesten wij het toch maar liever niet laten aankomen Brand, hernam Raffles hoofdschuddend. Wijs mij nu maar liever den weg hoe we kunnen binnenkomen zonder te worden gezien!

— Ik zal je naar het raam brengen, waardoor ik zoeven zelf de beide vrouwen en Laroche heb gezien! beloofde Brand hem.

En hij bracht Raffles snel terzijde van het huis, terwijl Henderson volgde.

— Dit is het raam — maar nu is het volkomen duister! Er is niemand in de kamer naar het schijnt.

— Maar onbewoond is het huis allesbehalve! fluisterde Raffles veelbeteekenend. Men kan duidelijk dronkemansgelach hooren en nu en dan de schelle stem van een vrouw — dat is zeker de

beroemde Emmy! Maar daar komt de auto met de kerels al aan — vlug achter het huis, anders zien zij ons! Wij steken zeker af, tegen den witgekalkten muur!

De drie mannen liepen snel achter het huis, en zagen de halfgedoofde lichten van een snelnaderende auto, die voor de villa stil stond.

Een oogenblik daarna waren de dieven zeker al binnengelaten door de voordeur, want de auto zette zich weer in beweging — en het volgende oogenblik kwam zij langs het huis rijden, en als de mannen waren blijven staan zouden zij zeker gezien zijn door den chauffeur.

Het voertuig stopte weer, de chauffeur sprong van zijn wagen, en de drie mannen, zich zoo goed mogelijk verbergend in de schaduw van een uitbouw zagen hem het achtererf oploopen, waarvan duidelijk de vormen zichbaar waren van vier, vijf taxi's, in het schemerlicht van den langzaam aanbreekenden dag.

En een oogenblik daarna begon de zonderlinge uittocht.

Telkens reed er een taxi voor, dan hoorden de drie mannen vloeken, schor gelach, een brokstuk van een straatliedje, het kreunen van autoveeren, en dan reed er een wagen weg, om zijn zonderling vrachtje wie weet waar te deponeren — maar zeker niet voor het hotel!

Zoo waren er al vier wagens weggereden en toen besloten Raffles en Brand te handelen.

In een oogwenk had Raffles een ruit uitgesneden, een luik geopend, en de twee vrienden traden een donker vertrek binnen, terwijl Henderson buiten de wacht zou houden.

Raffles opende een deur, toen hij plotseling ophield, op het hooren van rauwe twistende stemmen.

Zij kwamen boven uit het huis.

— Jij zult haar niet hebben! klonk een stem, die Raffles dadelijk herkende als die van Bird, den millionair die hem geïntroduceerd had. Zij is van mij — zij heeft het mij beloofd? Vervloekt blijf mij van het lijf, jij schurk, ik zeg je nogmaals — laat mij los, of bij den hemel...

Een scherpe knal als een zweepslag — een doordringende vrouwengil, — toen het haastig geluid van dravende voeten en een vloekende mannenstem, die van Laroche, die woedend schreeuwde:

— Had het hiertoe ook niet laten komen, caronje! Wat sta je daar te treuzelen en te staren? Pak je biezen — anders worden wij hier als ratten in de val gevangen!

Voor Raffles goed begrepen had wat er geschiedde, kwam er een zwaar lichaam de trap af wankelen.

Het was Bird.

Hij hield de rookende revolver nog in de hand, en scheen ternauwernood te beseffen wat hij gedaan had.

Het was duidelijk dat hij zoeven tijdens een twist een van zijn vrienden had neergeschoten.

Maar hij werd half van de trap gedrongen door Laroche, die met een bleek gezicht, zijn medeplichtige aan de hand met zich mee trekkend, naar beneden stormde.

Twee kerels vertoonden zich achter hem, eveneens met van schrik vertrokken gezichten.

En Raffles begreep wel, dat hij zichzelf aan het grootste gevaar zou blootstellen door nog langer in dit huis te blijven, dat misschien binnen weinige minuten het tooneel zou zijn van de grootste verwarring en waarheen het schot ongetwijfeld burens had moeten trekken. Hij sloot juist

de deur weer, toen Laroche op de tweede of derde traprede was, met een schreeuw de vrouw losliet en de deur openrukte.

Hij kon onmogelijk zien wie het was die daar stond — en hij kreeg er ook de gelegenheid niet toe, want Raffles sloeg hem onmiddellijk met een raken slag neer, en beval kortaf:

— Naar den wagen vrienden — maar dat zweer ik je mijnheer Laroche is nog niet van ons af, en mijn eerste taak zal zijn, hem zijn buit te ontstelen — tenminste wanneer de politie er niet bijtijds bij is!

Weinige minuten later reed hun auto in volle vaart weder naar Johannesburg terug juist toen van alle kanten nieuwsgierige omwonenden aan hunne vensters verschenen, en enkelen hunner met het telefoontoestel in de hand stonden ten-einde de politie op te bellen.

De volgende aflevering bevat:

De Gouden Schorpioen

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal van

RAFFLES

ook wel genaamd

LORD LISTER, de Gentleman-dief.

Elke 14 dagen verschijnt een nieuw compleet verhaal van

NICK CARTER,

de groote sensationeele detective,

afwisselend met een eveneens om de 14 dagen verschijnend
compleet verhaal van

BUFFALO-BILL,

de avonturen van den grooten Woudlooper,
door hem zelf verteld.

Verder verschijnt eveneens om de 14 dagen een nieuw
compleet avontuur van

HARRY DICKSON,

de Amerikaansche SHERLOCK HOLMES.

**Bovenstaande verhalen zijn alom verkrijgbaar
aan de Stations, Kiosken en bij den Boekhandel.**

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885